

Ernst Vlček

REKVIEM ZA SMÍŠKA

PR Thoregon 1831

Přeložil Hugo Bokvas

Ž dost napjatá situace v Mléčné dráze se počátkem roku 1289 nového galaktického letopočtu ještě vyhrotila. Desítky tisíc tajemných ježatek obsadily řadu planet a kompletně je odřízly od světa. Rozhádané Galaktikům si neví rady, navíc je příliš daleko od jakékoli jednoty - mezi velkými mocenskými bloky Galaxie vládne nedůvěra. - Nikdo v celé Mléčné dráze navíc neví, kde je Perry Rhodan a jeho přátelé Reginald Bull a Alaska Saedelaere. Tři Nesmrtelní zmizeli na Trokanu v útvaru zvaném Hřib a dosud se neukázali. Zatímco Alaska Saedelaere se octl v galaxii Brohnder, kde se musel bránit zásahu „sběračů šrotu“, Perry Rhodan a Bull putují galaxií Plantagoo a chtějí se dostat k tajemným Galorňanům. Arkonidanovi Atlanovi se zatím podařilo přimět Ligu svobodných Pozemšťanů a Fórum Raglund ke spolku proti Tolkandům. První operace v oblasti Humanidromu však neměly valný účinek. Pak se ale Ronald Tekener s několika galaktickými dobrovolníky pouští do riskantní akce, při níž byli nejdřív „retardováni“ - mentálním retardátorem se jim radikálně snížila inteligence. „Slaboduchové“ jak se dobrovolníkům říká, se probíjejí Humanidromem a nastává REKVIEM ZA SMÍŠKA...

Prolog.

Vivoku se v tomto gigantickém prostředí, v Humanidromu, daří. Vede se mu přímo skvěle.

Stálé vysokodimenzionální záření jej pozitivně ovlivňuje.

Pulzuje tady však jen příliš málo svazku, aby jej to podnítilo k vývoji.

Ale je to tak dobře, protože pro případ nouze potřebujeme zásobu vivoku.

Takový případ nouze nastane ve chvíli, kdy se Gaiaktikům podaří zničit nějaký námi osetý svět.

Z Tolkandiru víme, čeho je svazek schopen v tom největším zoufalství.

Tam se Chuubové, Tevddové a Vecharové pokoušeli vivok vyhladovět.

Tím že zničili celou líhňovou planetu.

V boji masově hledali smrt.

Marně. Neboť tyto zoufalé útoky přišly příliš pozdě.

Vivok je vše!

Galaktici se ještě nedostali do stadia, aby byli ochotni podstoupit zvlášť velkou oběť.

Zatím ani netuší, jakou cenu budou muset nakonec zaplatit.
Jednou však přijde čas, kdy poznají pravdu.
Uvědomí si: ONI, NEBO MY.
A příliš pozdě jim dojde, že to oni nám musí ustoupit.
Můj oork mi prozradil, že se do Humanidromu dostaly cizí objekty. Cizí, protože se nehodí jako svazek.
Zaměřil jsem je přístroji, viděl je na vlastní oči.
Oork je však nemohl zachytit, protože nemají rezonanci.
V rezonanční oblasti jsou hluší, naprosto mrtví.
Tento úkaz známe.
Jaký podivný a vzácný rozmar evoluce, že bytostem, jež byly stvořeny jen k tomu, aby byly svazek, upírá tělesnou rezonanci!
Takové zmetky jsou však natolik vzácné, že nemají význam.
Tito nerezonační vetřelci tu však nejsou náhodou.
Někdo je dostal do Humanidromu, zřejmě při posledním klamném útoku.
Sledovali jsme jejich cestu až k prvnímu hnízdu vivoku.
Zde jsme je zahnali do úzkých a zkusili je zlikvidovat.
To je zcela v pořádku. Nemá smysl uchovávat něco, co nemá rezonanci.
Některé jsme vyřídili, jiným se podařilo díky jejich technice uniknout.
Nevadí, hlavně že jsou pryč.
Potvrdilo se však mé strašlivé tušení, že zanechali ničivé buňky. Jednu z těch bomb jsme našli a zneškodnili.
Ale kolik jich ještě v Humanidromu zbylo?

1.

Zpěv Am-Kor-Chuua z Humanidromu bylo to poslední, co na Lokworthu zaslechli.
Krátce nato Humanidrom explodoval. Nejdřív bylo vidět na plášti řadu menších výbuchů. Pak se však ten mohutný útvar jako by nafoukl a nakonec se rozletěl v bezpočet trosek, řítících se všemi směry. Řada jich dopadla na Lokworth, ale ne-
natropila žádné větší škody. Vivok ani svazek zasaženy nebyly.
Gan-Bu-Ren truchlil nad Am-Kor-Chuuem a jeho druhy, kteří s dvanácti loděmi parkovali u Humanidromu. Už se nestačili uchýlit do bezpečí a zahynuli s ostatními.
Více však želel množství vivoku, které byl zabit dřív, než se stačil probudit k životu. Radši ani nemyslel na to, co z něj mohlo být.
Eloundar zahořekoval tak hlasitě, až se Alazarové v jeho blízkosti skrčili.
Smečka Galaktiků, kterou sehnali Alazarové karzzy, zato nereagovala vůbec. Svazek, příslušně připraven skenováním, byl zcela v moci vivoku.
Čas značně pokročil.
Vivok dozrával.

Brzy se vylíhne.

Svazek čili každé individuum se slibnou vibrující tělesnou rezonancí, registroval proces dozrávání se vzrůstajícím vzrušením. Na ustavičně se měnících vibracích Galaktiků mohl Gan-Bu-Ren sledovat vznik vivoku. Svazek byl jakýmsi měřicím přístrojem tohoto procesu.

Gan-Bu-Ren oorkem, jenž mu zdobil hlavu jako hřebínek, přijímal vysílání mnoha tisíců bytostí ve svém okruhu a chtělo se mu jásat vytržením.

Opanoval se však, složil oork, aby se zbytečně nerozptyloval a mohl plnit své povinnosti.

V této fázi se nesmělo už nic stát. Vivok byl teď velice zranitelný.

Sebemenší negativní vliv jej mohl zabít. Vivok se ostatně před veškerými škodlivými vlivy uchránit nedal. Proto ve velkém množství odumíral a přežívala nanejvýš Čtvrtina.

Tou dobou měli Neezové dost práce, smutné práce. Pečlivě sbírali mrtvé vivok a vynášeli jej, než stačil ohrozit setbu. Ukládali umírající vivok do speciálních nádob a odnášeli je na palubu lodi k recyklaci.

Na Lokworthu se blížilo vyvrcholení. Už brzy se vylíhne vivok.

Svazek zkrátí narůstajícím očekáváním. Galaktici už nebyli tou hektickou smečkou jako na počátku, která pod vlivem pole neklidně a nekoordinovaně pobíhala sem a tam a dala se ovládat pouze karzzy Alazarů.

Nyní to bylo pokojné stádo, zklidněné starostlivou péčí Alazarů a domestikované rezonančním zářením vivoku.

Svazek a Vivok byly v ustavičném vzájemném působení.

Galaktici všech národů měli vynikající tělesnou rezonanci. Třebaže se líhňové planety zřídily teprve nedávno, Gan-Bu-Ren si troufal věřit, že bytosti této galaxie budou mít vyšší rezonanci než ty z Tolkandiru. Jejich duševní vyzařování nutilo vivok k reakci rychleji, než by to dokázali Chuubové, Tevddové nebo Vecharové.

Věděl, o čem mluví. Jako Eloundar nejmladší generace zažil líhnutí vivoku v Tolkandiru, kde si získal první zásluhy při řízení Neezů, Gazkarů a Alazarů. Klidně by přísahal, že vivokn se na Lokworthu daří lépe než na Mocnému, kde byl posádkou v Toikandiru naposled.

Bohužel se mu tenkrát nepoštěstilo, aby se zúčastnil té největší představitelné události. Nyní bude mít snad větší štěstí. Lokworth je každopádně dobrá půda. A obzvláště slibný je vývoj v Lokworth-Thermu, tedy hlavním městě planety. Ještě že Galaktici jsou stádní bytosti a nejraději žijí ve velkých metropolích.

Lokworth-Therm bylo milionové město, v němž se tísnily bytosti všemožných národů. Ale když Galaktici pojali podezření, že by se tento svět mohl stát líhňovou planetou, dali se hromadně na útěk. Naštěstí ne všichni měli možnost uprchnout, takže zůstalo dostatečně svazku, aby mohl

napomáhat při zrodu vivoku.

Svazek na Lokworthu byla dobrá směs rozmanitých národů. Možná právě proto se vivoku tak daří.

Ale rezonanční tělesa nejsou vše-a ne-

jsou ani bezpodmínečně nutná. Existovala řada stejně vhodných litinových planet, na nichž se inteligentní bytosti vyskytovaly jen pořídku. Některé líhňové planety dokonce vůbec neměly inteligentní život, a přesto tam vivok prospíval. Najedná takové neobydlené planetě došlo dokonce k absolutnu. Na druhou síranu se mnohé z hustě osídlených světů ukáží jako mrtvě narozené dítě. Svazek s vynikajícími rezonančními vlastnostmi mohl být velice užitečný a podporovat vývoj vivoku, ale nebyl bezpodmínečně nutný. Lecčemu dobrému se daří i bez rezonančních těles, pouze to trvá možná o něco déle.

Gan-Bu-Ren doufal, že Lokworth je tím vyvoleným světem. Tento proces se však nedal cíleně ovlivňovat. Vydat ze sebe to nejlepší a pak už jen doufat. Netradovala se žádná pravidla jak dojít absolutna. Skoro se až zdálo, že pouze náhodou se nějaký svět stane vyvoleným nebo zůstane mrtvým. Jeho plné označení znělo Gan-Bu-Ren-So-Chal-Tol. Toto kódové jméno obsahovalo různé informace, tak například ve které galaxii a na které planetě se narodil, jaký národ na ní žil a fungoval jako dárce rezonance. Poslední slabika Tol prozrazovala, že šlo o galaxii Tolkandir. Všichni Eloundarové, kteří přiletěli do Mléčné dráhy, se narodili v Tolkandiru. Eloundarové předchozí generace už dávno nežili.

Život je bohužel tak krátký!

Gan-Bu-Renovi to bylo líto, aie nepovažoval se za důležitého. Eloundarové už dávno nebyli tak důležití, jak se Neezové, Gazkarové nebo Alazarové domnívali. Eloundarové zaujímal ve srovnání s těmito třemi podřadnými druhy relativně od-

povědné postavení. Vždyť odpovídají za transport a vysev vivoku! A proto je průzkumníci a bojovníci uctívali jako „svaté“.

Eloundarové však nebyli nic ve srovnání se Vznešenými...

Ne, Gan-Bu-Ren se za důležitého nepovažoval. Jestliže litoval, že má tak kratičký život, pak jen proto, že možná tu událost už nezažije.

Už vnímal, jak mu ducha i tělo zachvacuje slabost blížící se smrti a připravoval se na poslední cestu. Blížící se smrti se projevovala především výpadky oorku. Výpadky byly stále častější a jednoho dne mu oork definitivně vypoví službu. Až jednou nedokáže vnímat rezonanční konstantu inteligencí, pak bude čas odejít.

Ale tak jednoduše se s osudem smířit nehodlal.

Potýkal se se slabostí, která jej zachvacovala ve stále kratších intervalech.

Nechtěl se smířit s tím, že brzy přijde jeho Čas.

Dříve by si nedokázal představit, že jednoho dne upadne v pokušení bojovat se svým koncem. Smrt byla nevyhnutelnou a důležitou součástí životního cyklu.

Existovat mohl vždy jen určitý počet Eloundarů. Za každého narozeného musel brzy odstoupit jiný. Eloundarové neměli důvod, proč by tento zákon rušili, neměli potřeby, jež by je nutily zpěčovat se poslední cestě.

Gan-Bu-Ren za tímto zděděným příkázáním vždy stál, hluboce v něm zakořenilo.

Nyní se však nacházel v nepříjemné situaci. Vzpíral se nezvratným zákonům. Così ho pudilo k tomu, aby bojoval za prodloužení svého života, za oddálení odchodu. Šetřil si oork, jak jen mohl. Chtěl žít dostatečně dlouho, aby se zúčastnil té události.

Dostal se do tak bezvýchodné situace.

že se nakonec svěřil jednomu ze svých tří druhů, kteří s ním byli dislokováni na Lo-kworthu. Celou planetu zahalovalo pole, jež ovlivňovalo a krotilo nejen svazek, ale většinu času ochromovalo i rádiový provoz.

Proto se musel s druhem setkat osobně.

S Ar-Le-Mochem se setkal mimo Lo-kworth-Therm, kde pln vzrušení pozoroval příznaky brzkého vylíhnutí.

„Cítím v sobě city, jež Eioundarovi nepřísluší," spustil po krátkém pozdravu. „Plně si uvědomuji, že je to neslýchané provinění. A hluboce se za ně stydím. Přesto s tím nedokážu bojovat."

„Vím, že jsi počestný Eloundar, který svědomitě koná svou povinnost," odvětil Ar-Le-Moch. „Proto si nedokážu představit, čím trestným ses provinil. Zcizil jsi vivok? Usmrtil jsi lehkomylně svazek?"

„To tak!" zděsil se Gan-Bu-Ren. „Nic takového! Jsem pln nečistých myšlenek a cítím touhu je uskutečnit."

„To zní velice prapodivně," řekl zamyšleně Ar-Le-Moch. „Rci, co je to za myšlenky. Třeba je z tebe vyženu."

Gan-Bu-Re se druhovi svěřil, že chce žít co možno nejdéle, aby se mohl zúčastnit možné velké události.

„Pokouším se svůj odchod pozdržet, abych byl při tom, kdyby na Lokworthu došlo k absolutnu," řekl na závěr. „Vědomě šetřím oork."

„To je vskutku nezvyklé," pravil Ar-Le-Moch a oork se mu svěže zaježil. Potom se zamyslel.

„Je to důvod k mému vypuzení?" strchoval se Gan-Bu-Ren. „Potrestat mě nedůstojnou smrtí a nechat mé tělo zetlít?"

Ar-Le-Moch mlčel dál, ale učinil chlácholí ve gesto.

„Dal jsem si čas na rozmyšlenou," řekl nakonec. 5. Musel jsem si rozmyslet, jestli tě mám zasvětit."

„Zasvětit?" podivil se Gan-Bu-Ren. Mezi Eloundary neexistovala tajemství

a nedokázal si představit, s Čím se mu druh chystá svěřit. „Mates mě." „Sám jsem zmaten sebou jako ty mnou," řekl Ar-Le-Moch. „Neboť i já mám podobně scestné myšlenky jako ty. Pouze nebojuji za prodloužení života, jsem mladší než ty. Ale gratuluji si k tomu, že mám naději na delší život než ty, takže zažiji událost, pokud na Lokworthu nastane. Není to také chorobné?"

„Ne... to bych neřekl."

„V tom případě nejsou chorobná ani tvá přání," pravil přesvědčeně Ar-Le-Moch. „Mysím si, že Eloundar má právo na oddalování poslední cesty, jestliže mu to umožní účastnit se absolutna. Bojovat za to nemůže být špatné."

Gan-Bu-Ren byl rád, že si o svém problému s někým promluvil. Nemůže být špatné usilovat o účast na absolutnu. Brzy, brzičko se ukáže, zda Lokworth je mimořádným světem, nebo zůstane pouze mrtvým porodem. Vroucně doufal, že k události přece jen dojde. A ještě více si přál, aby absolutno zažil.

2.

Lokworth byl svět, na němž se tvořily dějiny. Již roku 424 NGL, když byla planeta ještě panenská a nikoho ani nenapadlo, že by ji osidloval, zřídila na ní Kosmická hanza virologovi Quiupuovi výzkumnou stanici. Quiupuovi se zde podařilo zhotovit "Částečnou rekonstrukci Virového impéria", kterou pak odnesli ufonauti.

To byl podnět pro osídlení planety, která se během staletí domohla značného blahobytu vývozem exotických kříženců živočichů a rostlin.

, Pak přišla Staletí temna, Mléčnou dráhu uzavíral chronopulzní val .a vládl jí tyran Monos. Tomu bylo bohatství Lokworthu trnem v oku, považoval jej za rušivý faktor své moci. Navrhl tedy roku 800 NGL stavbu

Humanidromu. Tento mamutí projekt vysoce přesahoval finanční možnosti Lokworthu a planeta zchudla.

V další monosovské éře hrál Lokworth podřadnou roli. Cantarové se planete vyhýbali, zajímali se výlučně o Humanidrom, sídlo Nakků.

V Lokworth-Thermu se ve skromných poměrech vyvinuly pozoruhodné subkultury, jež zasahovaly ty nejpodivuhodnější květy až do postmonosovského období. Teprve když byla Monosova moc zlomena a Mléčná dráha se po vyhasnutí chro-nopulzního valu zpřístupnila, vrátily se na Lokworth civilizace i blahobyť.

Potom do Humanidromu přesídlilo Ga-laktikum a permanentně v něm zasedalo. Lokworth se stal diplomatickou planetou národů Hangaye. Diplomatická čtvrt' v Lokworth-Thermu byla expozicí nejružnějších architektonických slohů.

O jedné pamětihodné události v dějinách planety se dějepisci zmiňovali

pouze v poznámkách pod čarou.

V červnu 1149 se na Lokworth uchýlily umřít dvě ženy.

Byly to Nesmrtelné Irmina Kočistovo-vá a Jennifer Thyronová. Přišly o buněčný aktivátor, byly tedy odsouzeny k smrti. Aby unikly upřímně míněným, nicméně obtížným projevům soustrasti a případným nabídkám k pomoci, odešly dožít do divočiny Lokworthu.

Už o nich nikdy nikdo neslyšel.

A Jennifer Thyronová bývala životní družkou Ronalda Tekenera...

Je to řízení osudu, říkal jsem si, že Ronald Tekener ztratil svůj nesmrtelný život poblíž místa, kde se jeho velká láska rozloučila s nesmrtelností?

Jaký to příběh, námět pro milostné drama! Být tak básníkem!

Jako by mě hnaly nějaké perverzní sklony, neustále jsem si prohlížel záběry pukajícího Humanidromu. Tím jsem si pro sebe opakoval konec Ronalda Tekenera a jeho čtyř druhů.

Bolelo to.

„To nemá smysl, Allane,“ řekla lokátorova specialistka RICA Sevia. „I kdyby ses na ty obrázky díval sebečastěji, nic tím nezměníš. V tom pekle nemohl nikdo přežít.“

„Ještě jednou, Sevio,“ požádal jsem. „A tentokrát zkus ještě přesněji vyfiltrovat možné anomálie v hyper spektru.“

Neušlo mi, jak zvedla oči v sloup, asi si -říkala, co v tom hyperspektru hledám. Ignoroval jsem to.

PůvabnáArkonidanka, dcera diplomatů Křišťálového impéria, kteří museli odejít do důchodu pro údajně protistátní postoje, si hlasitě vzdychla. Na mé přání už několik hodin nedělala nic jiného, než všemožně analyzovala záběry exploze Humanidromu a hledala nějaké stopy, že pět slaboduchů přece jen přežilo.

A to vše navzdory zdravému rozumu. Nemohl jsem však jinak. Byl jsem jako posedlý myšlenkou, že najdu nějakou stopu.

Dokázal jsem se do Sevie vžít, myslím, že vím, co si myslela. Všichni uvažovali jako ona. Mysleli si, že se zkrátka nechci smířit s tím, že Ronald Tekener a další jsou mrtvi. Že zoufale hledám stéblo, kterého bych se chytil. Stéblo se nenašlo. Šance se nelepšily ani nekonečnými opakováními a analýzou průběhu děje.

Tak to viděli ostatní, i můj extramozek byl i nadále nemilosrdný, jak jinak, a logicky se mi snažil vysvětlit, že takové iracionální chování je naprosto, k ničemu.

Sevia to pustila znovu. Lačně jsem se už poxsté díval na obrazy, nemohl jsem se jich nabažít. A při každém opakování jsem objevoval nové detaily, které mi předtím ušly nebo kterým jsem nepřisuzoval význam. Ale ta rozhodující stopa mezi nimi nebyla.

Nejdřív bylo vidět Humanidrom ze vše-, možných úhlů. Obrazy pocházely ze sond robotů, které jsme navedli přes řady ježatek. Občas obraz vypadl - tolkanďští válečníci Gazkarové některou sondu sestřelili.

U Humanidromu kotvilo dvanáct eloundarských elipsoidů. Ježatky kroužily sedm kilometrů od něj.

Tu na více místech pláště Humanidromu vyšlehly současně záblesky. Následovaly silnější exploze, které plášť rozerval. Dvě eloundarské lodě se pokoušely od Humanidromu odrazit. Příliš pozdě. Humanidrom se začal nafukovat jako obrovský balon. Plášť pukl a do vesmíru se vyřítily ohnivé orkány.

V této fázi jsem si prohlížel každický výřez a hledal jsem nějaký objekt prchající z Humanidromu. Výsadečové člun nebo někoho v serunu...

Zatím jsem nic takového neobjevil, ale ještě jsem nevyčerpal všechny možnosti.

Na místě Humanidromu zářilo nyní oslňující miniaturní sluníčko. V jeho výhni zanikly všechny eloundarské lodě. Požár zasáhl řadu ježatek a ochranné štíty jim byly k ničemu. Síly, uvolněné explozí, byly tak mocné, spálily vše v okruhu desítek kilometrů. Skončila tak i většina špionážních sond.

Minislunce vyhaslo. Žhnoucí trosky Humanidromu se rozlétly na všechny strany.

Část se hnala jako planoucí komety na Lokworth, menší shořely v atmosféře, větší dopadly na planetu.

Až do poslední chvíle jsem byl napjatý. Vlastně jsem se však díval skrze obrazy, soustředil se na výsledky zaměřování. Nedostal jsem však jiné informace než data o uvolnění nesmírné energie. Vše přezářila síla toho minislunce. V té chvíli jsem si přál, abych dokázal vyfiltrovat srdeční tep Teky a jeho druhů.

Ale obrazy a data nic nevypovídaly o tragédiích, které se odehrály v Humanidromu během několika sekund.

„Ještě jednou," požádal jsem. ,

„To přece nemá smysl," pokoušela se mi to Sevia vymluvit. „Nakonec z toho zešílíš. V tom pekle nic nepřežilo."

„Tek a jeho lidé měli před explozí dost času, aby se zachránili," namítal jsem. „Nevěřím, že Tek té šance nevyužil."

„Žádnou šanci neměl," odpověděla Sevia. „Tou dobu už nebyl schopen ničeho."

„Ale stejně..."

Nedořekl jsem. Někdo ze zaměřovači centrály na Sevii křikl: „Zesílený rádiový provoz mezi ježatkami!"

„Asi bych se o to měla zajímat," řekla Sevia.

„Dobře.“

Osaměl jsem u simulátoru, tupě civěl na hoiografickou kostku, jež ukazovala jen zvolna se rozptylující mračna plynů v místě, kde dříve býval Humanidrom.

Možná Sevia a ostatní měli pravdu a já z toho pomalu blbnu. Ale krucinál, vždyť Tek měl ještě hromadu času, aby z toho utekl. Od chvíle, kdy se většina komand odtransmitovala z Humanidromu, až do výbuchu uplynulo sedmnáct minut. To je přece menší věčnost. Dost času na to, aby něco podnikl a našel možnost k útěku.

Sestavil jsem časový plán. Podle něj se dal Humanidrom z hlediska slaboduchů za

těch nejprůzračnějších okolností opustit do třinácti minut, ale za těch nejneprůzračnějších do dvaceti. Když se to zprůměrovalo, sedmnáct minut prostě stačilo.

Tek ostatně věděl, kdy k výbuchu dojde. Při jakémkoli snížení jeho inteligence, a tím i omezení schopnosti reakce... Tak blbě na tom být nemohl, aby nehledal východisko a nenašel je.

To j sem si nedal vymluvit. Zprávy z Humanidromu ostatně ukázaly, že Tek mívá světlé chvíle.

Tek není jen tak někdo, říkal jsem extra-mozku. Smíšek už dříve v mnoha ožehavých situacích dokázal, že vždy najde nějaké východisko.

Ale extramozek mi v jednom kuse vysvětloval bezvýchodnost této výjimečné situace. Jeho definitivní názor zněl takto: Ronald Tekener, který se mentálním retar-dátorem dostal až na úroveň primáta, bez podpory moduly a bez možnosti transmise se prostě zachránit nemohl.

„Je přece bezpočet nepředvídatelných možností, jak by se zachránit mohli," zarval jsem.

Několik jsem jich vyjmenoval. Tek se mohl dostat k přechodové komoře a odletět serunem. Mohl ukořistit záchranný Člun Tolkandů. Nebo...

Takhle bych mohl pokračovat věčně. Ale extramozek z toho nic neakceptoval a prohlašoval, že všechny tyto eventuality jsou nepravděpodobné.

Nepravděpodobnosti to jsou, uznal jsem. Ale Tek byl vždycky dobrý v nemožném. , Přání je otcem myšlenky, vysvětloval mi extramozek ve své neskonalé trpělivosti. Je mi jasné, proč si něco takového nalháváš. Vyčítáš si, žeš do akce poslal slaboduchy samotné. Předhazuješ si, že ty jsi imunní vůči skenovacímu záření a nevzal jsi věc do vlastních rukou. Přetěžuješ se vinou a to je chyba. Takovou katastrofu

nemohl nikdo předpokládat. Je načase, aby ses zbavil komplexu viny a smířil se s Teke nerovou smrtí. Soustřed'-se spíš na tolkandské nebezpečí.

Rád bych s extramozkem v dialogu pokračoval, neboť jeho protiargumenty

mě nedeptaly, ale spíš mě vybuzovaly a podněcovaly. Žádný z nich nevyvracel pravděpodobnosti. Bylo by chytřejší přizvat na pomoc kontrapočítač MERLINA, protože pracoval s nepravděpodobnostmi. Tuto myšlenku jsem však už nedotáhl do konce. V té chvíli se ukázala má zástupkyně Gerine a udělala spekulacím konec.

„Zničení Humanidromu Tolkandy pěkně nabudilo,“ řekla kostnatá mužatka z Arkonu, kterou jsem v Křišťálovém impériu zachránil před popravou.

„Teď i po Šesti hodinách vedou zesílený rádiový provoz. I se základnou u 47 Tucani. Něco se strhne. Měli bychom reagovat. Nejlepší bude, když se stáhneme na bezpečnou vzdálenost.“

„To ne!“ odmítl jsem tak prudce, až se lekla. A proto jsem už mírněji dodal:

„Zůstaneme v soustavě Scarfaaru.“

Gerine věděla, proč to chci, ale nechtěla zřejmě rýpat do otevřené rány.

Proto pouze řekla: „Tolkandové se nám dostávají na kůži. Honí naše čluny, kdekoli na ně narazí. I GILGAMEŠ musí ustavičně měnit pozici. K čemu to všechno? Tady se už nedá nic dělat.“

Smutně jsem se na ni usmál, jiná reakce se mi nepovedla.

„Vím, že jsem jediný, kdo nevěří ve smrt ztracených slaboduchů,“ řekl jsem. „Ale i kdybych se nakrásně mýlil, rád bych tady vytrval. I kdyby šlo už jen o stráž nad mrtvými.“

GILGAMEŠ operoval v uzavřeném svazu. Ale protože ježatky byly stále útočnější, dohodl jsem se s Homerem G. Adamsem, že loď decentralizujeme a každý z třinácti modulů bude manévrovat sám. “ Homer k tomu dodal: „Bylo by rozumnější stáhnout se na Point Survive a připravit se spojenci novou taktiku. Tady jen marníme čas.“

O zničení Humanidromu jsme nedeбатovali, Homer na velká slova nebyl.

Na rozdíl ode mne bral Tekenerovu smrt jako nezvratnou skutečnost.

Vyznívalo to z každého jeho slova. Nevnucoval mi však svůj názor.

Nezastával můj názor, ale akceptoval jej. Možná mi ponechával svobodu bláznů. Byl bych radši, kdyby byl se mnou zajedno.

„Můžeš si s ROSTOCKEM letět, kam se ti zachce, Homere,“ odpověděl jsem podrážděně. „Ale RICO zůstane tady.“

Na to Adams nic neřekl, ale žádný modul ze Scarfaaru neodletěl.

Sevia mi hlásila, že hektický rádiový provoz Tolkandů ustal. Žádné signály se už na 47 Tucani nevysílaly, ani odtamtud žádné nepřicházely.

Náramně by mě zajímalo, jaké informace si vyměňovali. Jistě šlo především o Humanidrom a o ztrátu poměrně velkého množství vivoku a mnoha Tolkandů. Bylo by však zajímavé zjistit, co z toho vyvodí. Jenže toltkandský kód se nám dosud nepodařilo rozluštit.

Pouhou hodinu po zastavení rádiového provozu spustil RICO poplach. Na periférii soustavy došlo k řadě strukturálních otřesů hyperprostoru, což je

typické pro vnoření hmotných těles do einsteinovského kontinua. Dálková lokace zjistila, že se na tom místě rychle za sebou vynořují ježatky. Letka za letkou. Stovky.

Když materializace skončila, byla to rovná tisícovka 600 metrových ježatek, tedy válečných lodí Gazkarů, a čtyři elipsoidy Eloundarů.

Tím se mi aspoň dostalo odpovědi na otázku, o čem si to vysílali. Do Scarfaaru dorazila posila.

„A teď na nás zatroubí halali," poznamenala suše Gerine.

Ale jestliže se domnívala, že kvůli tomu nařídím ústup, pak se mýlila. Na to nebylo ani pomyšlení. Teď teprve ne.

„Vyrazíme na Lokworih!" rozhodl jsem. „Využijme tuhle poslední příležitost, než se Gazkarové zformují."

Sevia o mém úmyslu informovala ostatní moduly a potom RICO přesel na krátkou nadsvětelnou etapu. 500 000 kilometrů od Lokworthu se opět vynořil. Snížili jsme rychlost a přešli na oběžnou dráhu kolem planety. Přitom jsem dal každých 20 000 kilometrů vypouštět sondy na kurz Lokworthu. Lokátory RICA běžely na maximum. Převzal jsem jeden lokátor a osobně jsem pročesával sektory. Aspoň jsem měl pocit, že něco dělám.

Ale pročesávání kvadrantů nic nepřineslo. Nebyly zaměřeny žádné nezvyklé objekty. Ani bloudící malé objekty jako třeba čluny nebo seruny, ani trosky Humanidromu.

„Spoléhám na Špionážní sondy," utěšoval jsem se a současně se ospravedlňoval před posádkou. „Jestliže někdo ze slaboduchů bloudí vesmírem, pak ho najdeme."

Ale bylo mi už jasné, že je to ono příslovečné hledání jehly v kupce sena. Prostě jsem chtěl zkusit všechno. Jestliže Tek a někdo z jeho druhů přežili, nechtěl jsem si později vyčítat, že jsem pro jejich záchranu neudělal vše, co bylo v lidských silách.

Zaměřovači centrála hlásila, že třicet gazkarských lodí nabralo kurz na RICA a že budou do tří minut na dostřel.

„Připravíme jim horké přijetí" řekl jsem. „Od našeho kurzu se neuchýlíme ani o milimetr, dokud Lokworth neobletíme."

Když se ježatky dostaly na dostřel našich palubních zbraní, zahájili jsme palbu. Zaměřování neprobíhalo tradičně, ale přepínali jsme kompenzátor 5D indifference. Tento nový vynález propočítával intervaly „koktavého pohybu" Tolkandů a umožňoval tak předvídat neortodoxní manévry ježatek.

Vypadá to mnohem snadněji, než tomu bylo, a praxe ukázala, že tento nový zaměřovači přístroj stále ještě nesplňuje očekávání, která jsem do něj vložili. Budeme na něm muset ještě hodně pracovat, abychom dosáhli aspoň z poloviny přijatelné kvóty zásahů.

První salvy RICA šly do prázdna, pak se dostaly ježatky na svůj dostřel. První útok jsme přeckali, protože fantom RICA se promítl na falešné souřadnice. Ale ježatky si na nás nakonec zastřílely a rozzhavlily nám ochranné štíty.

Teprve když se na mužstvu začaly projevovat první známky skenovacího záření, nařídil jsem ústup. Všem na palubě se ulevilo, když se zbavili mentálního tlaku pole. A potom nám všem udělal dobře jeden úspěch. Poslední salvou před únikem z dostřelu se nám podařila trefa a jednu ježatku jsme sundali.

Bohužel jsem nemohl sdílet radost s ostatními. Celá akce byla pro mě neúspěšná, protože se nesplnila má očekávání. Nenarazili jsme na jedinou známku života Ronalda Tekenera a jeho slaboduchů.

Mohl jsem už jen doufat, že hustá síť zaměřovačích sond přinese nějaký výsledek. Navíc jsem se upínal na naději, že k nám nějaká zpráva od slaboduchů dospěje, až Tolkandové na 54 sekundy otevrou rádiové okno nad Lokworthem.

Po třech hodinách, sedmnácti minutách a třiceti třech sekundách jsem vešel do rádiové centrály. Ale kromě ojedinělých relací v tolkandském kódu vládlo ticho.

Po padesáti čtyřech sekundách jsem byl o zklamání bohatší.

Ohlásila se Arfe Loidanová z MERLÍ-NU.

„Neměi bys na mě pár minut Čas? Ráda bych ti něco naservírovala.“

Znovu mi to připomnělo, že xenolékařka se zabývá výzkumem 24 larev vivoku, které přišly s poslední zásilkou a s přeživšími slaboduchy z Humanidromu. Tekova poslední akce. . .

Odtransmitoval jsem se na MERLINA.

Arfe Loidanová mě velice zklamala. Když jsem vešel do laboratoře, rovnou spustila:

„Jestli má někdo z nás dvou mít pocit viny, pak jsem to já,“ spustila. „Nikdy jsem neměla retardátor uvolnit pro akci. Sice jsem jeho nebezpečnost podcenila, ale věděla jsem, že přijdou nepředvídatelné vedlejší účinky. Ti chudáci, co se vrátili z Humanidromu, trpí demencí i nadále. Stav některých se dokonce zhoršil. . .“

„Fajn, jestli nemáš nic jiného, tak já jdu,“ skočil jsem jí do řeči a chystal se udělat čelem vzad.

Arfe Loidanová však ke mně přistoupila a zahradila mi cestu. Ta ženuška nebyla pro mě překážkou, ale dal jsem jí šanci.

Nahněvaně ke mně vzhledla a řekla: „Tak lehce z toho neutečeš. Chci, aby ses podíval skutečnosti do tváře. A teď mě jednou pořádně poslouchej, Arkonidane!“

Podle mého držení těla poznala, co udělám. Nadechl jsem se.

„Chci ti to vyklopit na rovinu," pokračovala. „Pokud Tekener a ti ostatní ještě Žijou, pak jsou už tři dny pod účinkem retardátom. To dělá dvaasedmdesát hodin, tedy dolní hranice, kterou metabolismus snese. Ze zpráv, co jsme dostali z Humanidromu, jsme viděli, že Tekener je na tom mnohem hůř než ostatní, protože dostává retamental každé tři hodiny. Předpoklad, že buněčný aktivátor pravidelně zasáhne, bohužel nebyl správný. Účinek mentálního retardátoru dokonce zesiloval. Doufám stejně jako ty, že slaboduchové jsou nějakým zázrakem ještě naživu. Ale Tekenerovi bychom spíš měli přát, aby byl mrtev."

Podíval jsem se jí do očí a viděl v nich stín smutku a trudnomyslnosti, ale i cosi jako soucit. Soucit' se mnou?

A tu jsem pochopil. Arfe si mé chování vysvětlovala naprosto Špatně. Viděla ve mně plačtivého, více než deset tisíc let starého Arkonidana, který nevládl přítelovu smrt.

Naštval jsem se. To mě zná tak málo, že nemůžu dát najevo cit, aniž by ve mně neviděli zlomeného muže?

Současně projevovala pochopení pro mou domnělou slabost a signalizovala spříznění duší. Chtěla mi můj domnělý světobol rozmluvit, protože si jej požadovala jen pro sebe. Tím jsem se trochu zklidnil. Už jsem na to téma nechtěl dál hovořit.

Neřekl jsem jí už, že mi šlo jen o to, abychom slaboduchům dali Šanci. Nic víc.

„V pořádku, Arfe; nechme toho." Změnil jsem téma. „Cos myslela narážkou, že mí to naservíruješ? Snad mi nechceš říct, že vivok zahynul?" „Tak nějak..."

Zavedla mě k řadě průhledných zvono-vitých nádob, napojených na udržovací systémy. V každé líhni ležela jedna larva vivoku. Nehýbaly se. Přístroje nic neukazovaly.

„Nevím, čím to je," začala Arfe, „že přežily jen pár hodin. Možná za to může trans-

mřter, kdo ví. Třeba zemřely následkem šoku, když je vytrhli z jejich prostředí. Rovněž je možné, že vivok je nadmíru citlivý a přežívá jen pár procent. Mrtvolu zakonzervuji a schovám je na další výzkum. Dva vivoky jsem už pitvala, ale nenašla jsem nic, co by nasvědčovalo nepřirozené smrti. Budu tímto směrem pokračovat."

„Ale tady se přece jen něco hýbá," konstatoval jsem, když jsme došli k nádobě, kde hodnoty pravidelně pulzovaly. Larva sebou rytmicky Škubala. „Pak všechny larvy nezemřely."

„Pět jich ještě žije," ušklíbla se Arfe. „Myslím, že jsou- už mimo nebezpečí. Vlastně se vyvíjejí skvěle. Rostou a prospívají."

„A v co se vlastně vyvíjejí?" zajímal jsem se.

„To se v tomto stadiu ještě nedá říct," odpověděla. „Organická substance je v nich naprosto neutrální. Tím chci říct, že se zatím nedá poznat, jestli z nich bude Neez, Gazkar nebo co."

„Není to zvláštní?"

„Ani ne. Setkáváme se s tím i u nižších forem na Zemi a na jiných planetách - larvy na počátku vývoje sestávají z naprosto neutrální buněčné tkáně.

Teprve později nastupují geny, které určují budoucí buněčné struktury."

„Hm," zabručel jsem, protože jsem momentálně nedokázal sdílet nadšení ze zdáného vývoje vivoku. „Doufám, že s tím zacházíš opatrně. Ne kvůli nim, ale kvůli nám."

„Hlídaní vivok ustavičně," ubezpečila mě. „Zakročím při sebemenším náznaku, že by z toho byla nějaká kosmická mrcha."

Náhle jsem měl naspěch. Uvědomil jsem si, že se blíží Čas, kdy Tolkandové na necelou minutu otevřou rádiové okno.

Zrovna jsem chtěl laboratoř opustit, když se mi ozvali interkomem z RICA.

„Poslechni si to, Atlane!" řekla Sevia a potom mi přehrála silně rušenou zprávu.

Jakýsi ženský hlas říkal: „Pomoc! Pět slaboduchů žije! Pomoc!"

Potom byl slyšet syntetický hlas, zřejmě ze serunu.

„Pět slaboduchů na Lokworthu potřebuje pomoc!"

Nedokázal jsem ze sebe vypravit jediné slovo. Naprosto mě přemohla radost a úleva. Sevii jsem slyšel jakoby z nekonečné dálky.

„Tato zpráva se ustavičně opakuje. Došly však i jiné komprimované a Šifrované signály. Teď je dešifrujeme a chronologicky řadíme."

„Už běžím," řekl jsem, když jsem se konečně poněkud vzpamatoval. Arfe Loidanová se na mě starostlivě podívala a já se na ni ušklíbl. „Těká nejde oddělat. A hlavně, že jsou naživu. Je úplně jedno v jakém stavu. Z toho je dostaneme."

Když jsem vyšel z transmiteru na můstek RICA, signály už byly rozluštěny a získali jsme tak množství obrazového materiálu o slaboduchích. Materiál byl dost chaotický, protože záběry pocházely z pěti různých serunu.

Nechtěl jsem však čekat, až specialisté materiál seřídí. Nezáleželo mi tolik na časové posloupnosti jako spíš na obsahu.

„Tak už mi to pusťte," vyžadoval jsem netrpělivě.

„Obrazový materiál pokračuje tam," vysvětlovala Sevia, „kde skončila zpráva Ertrusanky Ser Ďarangové. A to zničením transmiteru, čímž měl Ronald Tekener a jeho druzi odříznutou cestu..."

„No jo," vpadl jsem jí netrpělivě do řeči. „Myslím, že souvislosti dokážu pochopit sám."

Arkonidana Carraea srazila tlaková vlna explodujícího transmiteru k zemi. Přistál v hromadě šubajícího se vivoku, zoufale mlátil kolem sebe, ve tváři měl strach a hnus. Pozvracel se v serunu.

„Kryjte se!“ ozval se Tekenerův hlas. Už podle tónu se dalo poznat, že je zrovna duševně na výši. „Musíme odtud. Nurmire, dolů s těma ještěřima hlavama!“

Topsider Nurmír-Trenk tam stál a nekryl se a nechápavě se rozhlížel. Vzduchem prošlehl energetický paprsek, těsně mu minul spánek. Teprve teď Nurmíru-Trenkovi došlo, že jde o život, a praštil sebou k zemi. Pozemšťanka Agnes Figorová stála zády ke kontejneru s1 vivokem a kombimetem vyhledávala cíl. Nevystřelila však. Gazkarové je ostřelovali z bezpečných úkrytů. Vtom Pozemšťanka vztekle zařvala a vypálila. Vrhla se vpřed směrem k Tekenerovi, který se pokoušel uklidnit BluesanaTorúka Galayze. Galayz předváděl nefalšovaný tanec svatého Víta a cosi blekotal. „Kolik nám ještě zbývá času do odpálení bomb, Teku?“ zeptala se Agnes. Tekener dal Bluesanovi políček, aby ho zklidnil. Na okamžik to skutečně zabralo. Smíšek pokrčil rameny.

„Deset minut? Serune!“

„Ještě třináct minut,“ odpověděl serun.

„Pak musíme fofrem pryč,“ řekla Pozemšťanka.

Tekener zauvažoval. Tu ho zasáhla jedna larva. A vzduchem letěly další. Tekener se podíval směrem, odkud přilétaly, a zjistil, že jimi hází Arkonidan Carrae.

„To jsou štíty!“ křičel.

Dál se hrabal v hromadě Šubajícího a svíjejícího se vivoku a házel kamarádům larvy.

„Má pravdu!“ užasla Agnes. „Gazkaro-vé už nestřílejí, nechtějí zasáhnout vivok.“

„Jen se nadechují,“ konstatoval Tekener. Oči se mu leskly jako v horečce a zornice měl tak rozšířené, že skoro nebylo vidět duhovku. „Padáme. Všichni ke mně!“

Nejdřív k němu doběhl Carrae, k hrudi si tiskl tři larvy, pak se k nim doplazil Nurmír-Trenk.

„Bacha na věc,“ řekl Tekener a ukázal na světlý bod v poloviční výši stěny. Bylo vidět vchod do jakési chodby. „Letíme jednotlivě a tam se sejdem. Musíme se dostat z palby.“

„Poletíme?“ zajímal se Carrae.

„Agnes vám to předvede,“ řekl Tekener a pokynul Pozemšťance. „Vaše seruny jsou chytrý dost, napodobí to.“

„Oukej,“ řekla Agnes Figorová. Jako kočka se odrazila od země, kdo by to do ní řekl, a vzduchem kličkovala k ústí chodby.

„Ted' ty, Toniku!" přikázal Tekener.

Bluesana však ovládaly nekontrolovatelné záškuby, takže vyletěl špatným směrem. Pikosyn jeho serunu však reagoval správně, zapnul antigrav a napodoboval Agnesino kličkování. Po něm vzlétl Carrae s vivokem, Nurmír-Trenk a nakonec Tekener.

Když pět Galaktiků prolétávalo halou, zahájili na ně Gazkarové palbu ze všech stran. Tekener byl dvakrát zasažen, ale štít zásahy odrazil.

Směšek přistál v ústí chodby a kryl se. Kovové stěny se pod zásahy Gazkarů začínaly deformovat žárem. Ostatní byli už daleko v chodbě.

Náhle se před nimi ukázal vznášející se disk. Vertigo.

„Jsem váš vůdce. Následujte mě."

„Ty jsi ten verígo, kterého opravil Cheborparn?" zeptala se Agnes Figorová.

„Ano, chytrý Cheborparn," potvrdil ver-

tigo. „Nebýt jeho, vy byste mě rozebrali. My vertigové to máme stejně těžké. Od té chvíle, co cizinci odpojili centrální řídicí systém, jsme každý odkázán sám na sebe. Pojd'te za mnou, ukážu vám cestu."

„Karn?" zeptal se Tekener.

„A kam vlastně chcete?" zeptal se vertigo.

„Pryč z Humanidromu," řekl Tekener a bylo na něm patrné, že mu opět dělá potíže mluvit i myslet. „Bomby tikají..."

„Chcete pryč z Humanidromu? To by neměl být problém. A kam? Na stezku Nakků? Nebo na Lokworth?"

„Lokwbrth!" vykřikl Tekener, jako by to slovo mělo nějaký magický význam. „Lokworih je dobřej."

„Tak se na to podíváme.

Za nimi se ukázali první Gazkarové. Chodba se táhla stovky metrů přímo, takže si z ní rohnli udělat střelnici. Spustila se palba a chodbou se to jen blýskalo.

„Agnes!" vykřikl pracně Tekener na společné frekvenci. „Převezmi ty. Já..."

„Rozumím, Teku," ozvala se. „Zastoupím tě."

Vertigo zahrnul do boční chodby. Seruny řízení slaboduchové je následovali. Byla to však slepá ulička, po třiceti metrech narazili za ohybem na zdánlivě uzavřenou stěnu.

„Už jen minuta a devět sekund do exploze," hlásil Agnesin serun. „Osm, sedm, šest..."

„Drž hubu!" vybuchla. Když serun dál odpočítával, poručila mu: „Ticho, serune!"

Teprve pak zmlkl.

Zdánlivě uzavřená stěna se zčistajasna rozplynula. Vertigo proletěl otvorem a slaboduchové za ním. Za nimi se znovu utvořila stěna z plastické energie.

Vertigo letěl doleva labyrintem tvarů a barev.

Ustavičně se jim stavěly do cesty abstraktní překážky. Vertigo se jim však obratně vyhýbal nebo jimi rovnou proletěl, 'to když je identifikoval jako hologramy. Agnes a ostatní ho s důvěrou následovali.

Bez vertiga by byli zabloudili. Zde bývalo výsostné území Nakků a Galaktici sem patrně nikdy nevstoupili.

„Dvacet sekund do exploze!“ hlásil se-run. „Devatenáct...“

„Kdy tam budeme, vertigo?“ zeptala se zoufale Agnes. „Humanidrom za chvíli vyletí do povětří.“

Vertigo mířil k útvaru, sestávajícímu z podivně propletených tyčí. Zdálo se, že do něj narazí. Proletěl jíní však a ztratil se jim z očí.

Carrae, Nurmír-Trenk a Torúk Galayz ho slepě následovali a zmizeli rovněž. Nakonec letěla Agnes.

Řítila se k propletenci. Ten se náhle rozplynul, potom následovalo několik sekund absolutní tmy. Naprosté ticho, jako by vertiga i slaboduchy pohltilo absolutní nic.

Tma se rozplynula. Pole, světélkující jako transmitter, ozařovalo zrcadlící se kovovou podlahu. Po ní se míhaly stíny jakýchsi postav. Pole krátce zablesklo a zhaslo. Nato se rozsvítily reflektory na přílbách serunů, Než někdo stačil něco říct, v dálce zahřmělo. Hluk sílil, až se rozechvěl vzduch.

Bluesan Galayz vzrušeně cvrkal. Vlivem retamentalu zřejmě zapomněl interkosmo. Ale i to cvrkání bylo v jeho mateřštině jen nesrozumitelný blábol, protože translátory serunů nedokázaly nic přetlumočit.

„Co to?“ zeptal se Carrae.

„Humanidrom exploduje,“ řekla Agnes Figorová. „Stihli jsme to jen tak tak.“

„Snad to...,“ začal Carrae a zkusil to znovu: „Snad to nám nespadne na to.“ Agnes se pousmála. Její reflektor těkal

tmou a osvětloval jakousi zvonovitou halu o průměru zhruba dvaceti metrů a vysokou osm metrů. Jediným zařízením byl prázdný transmitterový oblouk.

„Vertigo?“ vykřikla Agnes. „Jsme na Lokworthu? A když ano, kde na Lokworthu?“

V jejím světelném kuželu se ukázal padesáticentimetrový disk a řekl:

„Tohle je opuštěná stanice na Lokworthu. Určíí dřív patřila Nakkům. Bylo to jejich přímé spojení s planetou. Galaktici ji rozhodně nepoužívali.“

„Je odtud nějaký východ,“

„Sedm,“ odpověděl vertigo. „Kterým chcete vyjít? Tím ven? Nebo se chcete seznámit se stanicí?“

„Nejdřív bychom měli prozkoumat stanici.“

Vzadu zvedl ruku Nurmír-Trenk a ukázal tři prsty.

„Sedům. Jeden, pět, sedům," řekl. Už nedokázal počítat ani do tří.

V jedné stěně se odsunuly lamely a vznikl oválný průchod.

Agnes Figorová se sklonila k Ronaldu Tekenerovi, který seděl na zemi se zkříženými nohama. Když ho její reflektor zasáhl, zavřel oči a energicky a vztekle máchl rukou.

„Ne! Bolí!"

„Jsi jinak v pořádku, Smíšku?" zeptala se, i když věděla, že je mentálně na dně. „Jdu na průzkum. Přidáš se?"

Odpověděl křečovitými gesty, která si vyložila jako zápor.

„Zůstaňte u Teka," řekla ostatním. „Po-rozhlídnou se tady s vertigem. Ved' mě, vertigo!"

Vertigo proletěl otvorem a Agnes za ním. Nařídila serunů, aby spustil lokátory a vyhodnocoval výsledky.

„Jaká jsou zde vůbec zařízení?" zajímala se, zatímco stoupali po spirálové rampě.

„Žádné schody. Není tady jediný schod. Nakkové schody nesnášeli. Víc nevím. Základnu jsme nikdy nezkoumali. Proč taky? Vím jen to, že je pod povrchem. Pod honosnou budovou, jejíž obyvatelé nemají ani tušení, co se jim skrývá pod nohama. Přímou v centru Lokworth-Thermu."

Serun dodával Agnes údaje. Byly bez výkyvů, zhruba stále na stejné, neutrální, nízké úrovni.

„Co to znamená, serune?"

„Znamená to, že veškerá zařízení jsou pouze v pohotovostním režimu," odvětil mechanický hlas.

Dostali se do místnosti s řadou podivných technických zařízení.

Říkala nahlas své úvahy a serun je zaznamenával. Přístroje jí připadaly podivné jen proto, že měla sníženou duševní kapacitu. Jinak si však uvědomovala, že technika, kterou Nakkové dříve používali, nebyla ve skutečnosti cizího původu. Pocházela od Galaktiků, od Monose, nebo z Hangaye.

Zastavila se u jednoho pultu a prohlížela si vypnuté obrazovky a tlačítka.

„Tohle je mi nějak povědomé," řekla nahlas. „Co by to mohlo být, serune?"

„Moment," řekl syntetický hlas serunů a hned pokračoval: „Je to řídicí jednotka hypervysílače."

„Hypervysílače? Tím se dá asi vysílat. Dá se pustit?"

„Rozhodně," odpověděl vertigo místo serunů. „Tady je všechno v bezvadném stavu. Všechna zařízení jsou plně funkční. Ale nechceš se podívat dál? Zatím jsi viděla jen zlomek."

Trhla sebou, jako by dostala ránu. Sáhla si automaticky na šíji.

„To byla tvoje dvanáctá dávka retamentalu," hlásil serun.

„Tak pojď!“ naléhal vertigo. „Já tě povedu. Chci ti toho ještě tolik ukázat. A pak

nás čekají pamětihodnosti Lokworth-Thermu.“

„Ne, zpátky k ostatním, vertigo,“ rozhodla. „Sama najdu cestu.“

„Jak chceš,“ řekl vertigo lhostejně.

Ronald Tekener dál seděl na zemi v transmitterové hale. Když dostal tříadvacátou dávku retamentalu, jen sebou trhl. Potom se s ním děla postupná změna. Napřímil se, napnul, zvedl hlavu a rozhlédl se.

Toriik Galayz neklidně přecházel sem a tam a dělal rukama nekoordinované pohyby, připomínal podrážděné zvíře v kleci. Občas narazil do stěny, vztekle zacvrčel a pochodoval dál.

Nurmír-Trenk přistoupil k Tekenerovi, něco mu říkal, otočil se a odešel. Snažil se mluvit s ostatními, ale když z toho nic nebylo, vrátil se zase k Tekenerovi.

„No, Teku, jak je?“ zeptal se. „Jsi šéf, nebo idiot? Idiotie, idiote! Jsme ztraceni.“

Obrátil se k ostatním. „Tek je idiot a my jsme v prdeli.“

„Ty sám idiot,“ vyjel na něj Carrae. „Já se dusím.“ Zoufale sahal po serunů, jako by se chtěl vyprostit ze svěřací kazajky.

Když se Agnes Figorová vrátila, stál Ronald Tekener na nohou a šel jí naproti. Krok měl nejistý, ale podle jeho výrazu poznala, že se mu za čelem opět rozbíhá myšlenkový proces.

„Byla jsem na průzkumu,“ hlásila. „Já našla hypervysílač.“

„To .dobře,“ řekl Tekener. „Musíme vysílat. Pořád. Atlanovi říct, kde my jsme. Honem! Nevím, jak dlouho vydržím.“

Agnes pochopila. Shromáždila slaboduchy kolem sebe a společně přešli do centrály. Toriik Galayz při tom urazil delší trasu, než bylo nutné. Vždycky běžel napřed, otočil se, běžel nazpátek, zase napřed a tak pořád dokola.

Ronald Tekener si stoup] k desce položil na ni ruce. Ve tváři měl napětí. Bylo patrné, že se soustředí ze všech sil.

„Můžu,“ řekl si pro sebe. „Dokážu to se serunem.“

„Jsem k dispozici,“ ohlásil se serun.

Tekener se pokoušel pochopit funkci jednotlivých tlačítek pultu.

„Dobrý to je,“ řekl Agnes a usmál se na ni jako ten starý Smíšek.

Energicky stiskl jedno tlačítko.

„Co je to?“ zeptal se.

„Hypervysílač zapnut,“ hlásil serun. „Příkon stoupá. Provozní hodnota dosažena.“

„Ty jsi génus, Smíšku!“ zvolala Agnes.

Slaboduchové stáli kolem něj a jen žasli.

Potom stiskl další tlačítka a serun mu objasňoval jejich funkce. Ukázalo se,

že hypervysílač je napojen jak na Humanidrom, tak na řadu satelitů na oběžné dráze kolem Lokworthu.

Spojení s Humanidromem už pochopitelně neexistovalo a ze satelitů fungoval jenom jeden.

Když se Tekener napojil, trásl se vzrušením. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale vycházely z nich jen neartikulované zvuky.

„Sakra, Smíšku, vydrž," povzbuzovala ho Agnes, které se už také těžko mluvilo. „Teď ne!"

Tekener se ještě několikrát pokoušel promluvit, pak to však vzdal a přitáhl k mikrofonu Agnes. Naznačil jí, aby mluvila.

„Co říct?" zeptala se, jako by ji nakazila Tekenerova neschopnost.

„Cococo!" zadrmolil skoro nesrozumitelně.

Duševně byl zřejmě ještě na výši, ale řeč mu vypovídala službu. Vydal ze sebe

řadu nesrozumitelných zvuků, ukazoval na sebe a na Agnes, potom gestem objal všechny slaboduchy a předváděl jakousi ne zcela pochopitelnou pantomimu.

Agnes se na něj ustrašeně podívala a formulovala slova. „Pomoc? Žijeme?" Ukázal pět prstů.

„Pomoc! Pět slaboduchů žije! Pomoc!" opakovala.

Pracně naznačil opakovanou činnost.

„Fajn, opakujeme volání o pomoc," řekla Agnes. „Opakovat pořád."

Namluvila volání do mikrofonu a serun je potom opakoval srozumitelněji. Bylo patrné, že i Agnes je na tom špatně. Jinak by se tak otrocky nedržela Tekenerových pokynů.

Když se volání dvojmo nahrálo, Agnes to tak dlouho zkoušela, až jí serun potvrdil, že zapnula funkci opakovat.

Potom serunu nařídila: „Všechno do vysílače."

„Rozuměl," potvrdil serun. „Seruny všech slaboduchů se propojí s hypervysílačem a uloží do něj všechny záznamy, aby je mohl poslat dál."

„Správně... Atlan snad..."

Když to měla za sebou, ulevilo se jí a přikázala vertigovi: „Doved' nás k východu!"

Vertigo letěl napřed. Stoupali po spirálovité rampě až do sedmdesátimetrové výšky.

Po čtvrtém ohybu se dostali do malé místnosti, jejíž čelní stěnu zdobilo cosi jako terč. Byl průhledný a za ním uviděli jakousi ulici.

Vertigo vysvětloval: „Terč z druhé strany budí dojem masivní zdi - projdete jím ven. Jdu napřed a zjistím, jestli hrozí nebezpečí odhalení."

Proletěl terčem. Zmizel krátce vlevo, pak se vrátil a přeletěl někam doprava. Znovu se ukázal.

„Čistý vzduch.“

V té chvíli ulicí prošlehla salva energetických paprsků a vertigo vybuchl.

4.

Výbuchem přenos skončil. Obrazový materiál byl sestřihán jen provizorně. Ale mně to stačilo.

K vyhodnocení zbývala ještě kupa dat z pěti semnu, třeba o fyzickém a psychickém stavu slaboduchů, o jejich mozkových proudech, inteligenci, srdeční činnosti, nervové soustavě, motorice a podobně.

Prozatím jsem však viděl dost. Jak na tom jsou, bylo vidět .ze záběrů i bez analýz. Slaboduchové na tom byli Špatně a nemít seruny, byli už dávno ztraceni. Seruny jim však píchaly retamental, to byla zas jiná věc.

Pro mě bylo důležité, že jsou naživu. Měl jsem důkaz, že Tek a jeho druzi jsou v relativním bezpečí a že se jim vzhledem k okolnostem vede dobře.

Ted' jsem mohl začít dělat něco pro jejich záchranu.

A to rychle.

Já to věděl, zeje Tek naživu, myslel jsem si spokojeně.

Trefils do černého, ale byla to náhoda, odpověděl extrarnozek. Nemá to nic společného s vedením a logikou. Odporuje to dokonce jakékoli racionální úvaze.

Ale pravdu jsem měl.

Jak povídám, náhoda, odpověděl extrarnozek. Nevěděl jsi nic, jen jsi doufal. Nemohl jsi tušit, že se ukáže vertigo a že je dovede k tajnému transmitteru Nakků. A nebyla jediná indicie pro to, že se na poslední chvíli dostanou na Lokworth. Ve skutečnosti všechno mluvilo proti. Byla to nepředvídatelná souhra šťastných okolností, ta jim zachránila život. Prostší mysl by to nazvala zázrakem.

„Co je mi po tom jak," řekl jsem nahlas. „Jsou naživu a ostatní je podružné.“

Na to neměl extrarnozek odpověď.

Ohlásila se Sevia.

„Volal Myles Kantor z Camelotu. Chce ENZU. Že prý s Milou a Nadjou Vandemarovými poletí naTrokan. Dvojčata mají konečně prozkoumat Hřib.“

„To zní dobře," já na to. „Bylo už načase. No a?“

„Homer tomu dal zelenou' ENZA odletěla ke Camelotu. Jen jsem tě o tom chtěla dodatečně informovat, protože jsi byl příliš zaměstnán, a říkala jsem si, žeš to možná přeslechl.“

„Je to tak. Ted' to slyším prvně. V pořádku a děkuji!“

Krátce nato volala Arfe Loidanová z MERLINU.

„Beru zpátky, jak jsem řekla, že by pro ně byla lepší smrt. Právě analyzuji jejich psychické hodnoty. Mají slušnou Šanci, že budou zase normální.“

Smišek je na tom sice hůř než ostatní, ale má ji i on. Jenom ho z toho musíme rychle dostat. Neměl by už dostávat tolik retamentatu."

„Vytáhnu je osobně."

„Kdy?"

„Jakmile budu vědět, kde v Lokworth-Thermu jsou. To zjistit půjde."

Ukázalo se však, že to bude těžší, než jsem si myslel. Představoval jsem si, že vysledujeme rádiový paprsek k satelitu a přes něj zjistíme stanoviště hypervysílače v Lokworth-Thermu. Jenže těch sedmapadesát sekund na to nestačilo. A odchycení signálů z neznámých důvodů nefungovalo.

Dokonce jsem měl podezření, že na to nikdo v tom všeobecném vzrušení ani nepomyslel. Nemohl jsem ale nikomu nic vyčítat.

Sevia se mi pokoušela obšírně vysvětlovat, proč tomu tak je. ale výmluvy jsem nepotřeboval. Zajímaly mě jedině pozitivní výsledky.

Nezbývalo nám než čekat, až Tolkandové zase otevřou okno, a doufat, že přijde další zpráva od slaboduchů. Třeba se nám ji podaří- zaměřit a lokalizovat hyper-vysílač.

A to se už napříště musí podařit. Protože s každou injekcí, kterou Tek a jeho druzi dostávali, klesala jejich šance na normálnost. V tomto směru jsem bral Arfino varování velice vážně.

Pro mě to byla mizerná situace. Byl jsem jediný v celém Scarfaaru, kdo byl imunní vůči skenování a mohl jsem se odvážit na Lokworth bez nějakých farmaceutických pomůcek. Jenže co nadělám, když nevím, kde jsou?

Měl jsem sto chutí skočit do člunu a letět nazdařbůh, ale uvědomoval jsem si, že takový let je maximální riziko s minimálními vyhlídkami na úspěch. Proto mi to extramozek celkem snadno vymluvil.

Cekání na další okno bylo pro mě vysloveným utrpením. Ani jsem kloudně nevnímál, co se kolem mě děje. Jen jsem počítal minuty.

Tolkandové nepolevovali v honu na moduly a na čluny GILGAMEŠE.

Jakmile se někde vynořila nějaká naše loď, hned tam byly i desítky ježatek a přinutily ji k útěku. Proto jsem přijal Adamsův návrh, abychom se stáhli z této soustavy.

Hned jak se otevře rádiové okno, případně předtím, měly se zaměstnat všechny tolkandské lodě, aby se RIGO dostal co nejbližší k Lokworthu. K hranici ske-novacího záření to dělalo 400 000 kilometrů. Blíž k Lokworthu jsme nemohli. Ale musí to stačit.

Zbývala ještě hodina. Využil jsem čas k hovoru se Sevií a upozornil ji na to, oč při sledování rádiového signálu jde.

Znuděně mi naslouchala.

„Mám si dát ještě hypnoškolení v oboru?" zeptala se nakonec.

Měla pravdu, choval jsem se jako cvok.

Omluvil jsem se jí a přijala to s dobře míněnou poznámkou: „To je dobrý.

Vždyť vím, jak ti je,"

Ještě půl hodiny. Tolkandové se sice drželi rytmu 3 hodin 17 minut a 33 sekund, ale okno neotvírali vždy, občas cyklus přeskočili.

Doufejme, že se to nyní nestane.

Pět minut před termínem se daly všechny moduly a čluny GILGAMEŠE do pohybu a krátkým nadsvětelným letem se přenesly do blízkosti Lokworthu. Zatímco ostatní lodě prováděly nápadné a provokativní manévry, RICO se kradl k Lokworthu. Virtuál předstíral, že se vzdalujeme na tečné dráze od planety a fantom brzy upoutal pozornost ježatek.

Tím jsme získali čas, abychom se mohli na 54 sekund věnovat rádiovému oknu.

A pak to přišlo.

„Máme příjem!“ zajásala Sevia. „Slaboduchové už zase vysílají!“

Neříkal jsem na to nic. Pouze jsem tiše doufal, že se jí podaří vysledovat rádiový paprsek až k hypervysílači.

Sledoval jsem Seviiny snahy a počínání ostatních techniků. Trvalo jim přesně čtrnáct sekund, než satelit našli. Byla to jedna z těch tisíců kosmických kabin, které létaly na oběžné dráze kolem Lokworthu a s jejichž likvidací se Tolkandové ani nenamáhali. Proč taky? Se skenovacím polem se před námi cítili v absolutním bezpečí. Zničení Humanidromu s miliony larev vivoku jimi sice otrásl, ale s vyčištěním oběžné dráhy se stejně nenamáhali. Satelit měl průměr jeden a půl metru a bezpočtem antén připomínal mořského ježka. Podle Sevie to byl patrně kartanský výrobek a visel přímo nad Lokworth-Thermem.

Ale když měli zjistit, odkud paprsek vy-, šel, naprosto selhali. V hlavním městě měli Tolkandové množství rádiových zdrojů a všechny využívaly okna, aby vyslaly hlášení ježatkám.

„Uvědomuješ si, že by to mohl být pro slaboduchy ortel smrti?“ řekl jsem zklamaně.

„Udělalí jsme všechno, co bylo technicky možné,“ omlouvala se. „Nemáš důvod se tvářit, jako bych vynesla rozsudek smrti.“

„Promiň, tak jsem to nemyslel,“ řekl jsem.

Poslední dobou se mi stávalo stále Častěji, že jsem se musel omlouvat za své chování, což nebylo dobrým vysvědčením pro můj psychický stav.

Sevia to však přešla mlčením.

„Byla by tu ještě jedna možnost,“ prohlásila a usmála se, když viděla, že vzbudila můj zájem.

„Co?“

„Stačilo by napojit na satelit plně syntronizovanou sondu, ta se napojí na systém a převezme, nebo bude aspoň sledovat nejdůležitější funkce. Potom bychom při další relaci získali protokol o všech vysíláních, které satelit

přejal, a o jejich zdrojích. Technicky to není problém."

„A v čem je tedy problém?"

„V Tolkandech. Jestli nám to dovolí."

„Tak to aspoň zkus. Krucinál, vždyť za pokus to přece stojí!"

Opět se usmála. „Už jsem zahájila přípravy. Když všechno půjde dobře, tak ke spojení dojde za pár minut. Dám ti vědět."

„Jsi zlatíčko," pochválil jsem ji. „Při příštím povyšování budu na tebe myslet."

„Já ti to připomenu." Podívala se na mě až příliš intimně. Možná to však nemyslela vážně a jen to patřilo ke hře.

„A co vysílání slaboduchů?" zajímal jsem se.

„Nasadila jsem na synchronizaci dva dobré lidi, Elgoura a Sirkárna. Už na tom dělají."

„Jdu k nim," řekl jsem.

Místnost, v níž oba Arkonidané chronologicky řadili obrazové a zvukové signály, byla jedním z oddílů, které byly seskupeny kolem velitelského můstku a napojeny přímo na rádiový a lokační sektor. Když jsem tam vešel, ohlásila se Čeríně.

„Tolkandové už ten trik s virtuálem prokoukli a zaměřili nás. Musíme se stáhnout."

„Pozdrž to ještě o pár minut," nařídil jsem. „Bezpodmínečně je potřebujeme. Stáhneme se, až skončí Sevia."

Elgour byl muž středního věku, tak kolem sedmdesátky, zatímco Sirkamus měl na hrbetě nejméně o sto víc. Znal jsem je podle jména a věděl jsem, že na Camelot je doporučil hlavní inženýr Kana ze Sceeru. Lepší doporučení dostat nemohli.

„Už to budeme mít," hlásil Sirkamus, ani od práce nevzhledl. Elgour se letmo otočil a povzbudivě na mě kývl.

„Nenechte se rušit," řekl jsem, nedokázal jsem si však odpustit otázku: „Dá se už něco říct o obsahu vysílání?"¹

Sirkamus se skutečně nenechal rušit, ale Elgour se ke mně otočil.

„Zdá se, že materiál informuje o další hodině slaboduchů. Ale o obsahu se ještě nedá nic říct. Nejdřív to musíme přes syn-tron sestříhat."

„Jak to, že nedokážete nic říct o obsahu?" zeptal jsem se zklamaně.

„Protože se do toho nedíváme. Třídíme jednotlivé sekvence podle kódů a skládáme je ve správném pořadí. To je nejrychlejší metoda. Jen někdy, když jsou signály příliš slabé nebo zkreslené, podíváme[^] se na ně, abychom rozhodli, jak je použít. Šlo

by to rovněž přes syntron, ale výsledek by byl neuspokojivý."

Skutečně, holografická kostka byla po celou dobu vyhaslá. Displej ukazoval věčně se měnící a pro mě nepochopitelný sled symbolů. Žasl jsem, jak

rychle a precizně pracují. Rozhodovali se rychleji, než mé neskolené oko postřehlo, co je použitelné a co ne.

Od postavení GILGAMEŠE jsem se o tuhle práci už nezajímal a dostával jen výsledky. Proto bylo pro mě všechno poněkud nové.

Přesto mi to všechno připadalo příliš nudné. Jen jednou to bylo zajímavé, když Sirkamus jednu sekvenci na displeji zastavil.

„Nad čím váháš, Sirkárně?“ zajímal jsem se.

„Dost slabý signál, skoro ani nestojí za to, abychom ho do toho dávali,“ zabručel. „Jenže je u konce vysílání a možná má obsahově význam.

Podíváme sena to...”

Kosíka zablikala. Potom se ukázal rozmazaný obraz, skoro dvojrozměrný.

Stěží jsem rozeznával, co je vzadu a co vpředu. Bylo v tom však hodně pohybu. Rozeznával jsem nespočet malých těl, jak škubavě lezou přes sebe a svíjejí se.

Mohl to být jedině vivok. Moře larev. Statisíce. Možná miliony.

Ale pak se ukázalo ještě něco. Jakýsi záblesk. Nepříliš velký, tak o průměru pěti metrů.

„Lituji, a!e nic nerozeznávám,“ řekl Sirkamus. „Radši to vypustíme.“ :

„Moment, nevypínejte to,“ požádal jsem.

Jestliže někdo ze slaboduchů nechal se-run tuhle scénu nahrát za takových podmínek nebo to nahrál serun sám, pak to museli považovat za důležité.

„Rád bych se na to dodíval,“ dodal jsem.

Dál byl obraz už o něco ostřejší. Byl to

jednoznačně vivok. Tím vším se míhaly jakési stíny. Působily unaveně.

Takže to mohli být jedině Galaktici nebo příslušníci hangayských národů.

Těch bylo na Lokworthu ještě dost.

Světelný úkaz pohasl. Místo něj bylo vidět jedinou bytost, jak se vznáší nad

vivokem. Nebyl to Neez, Gazkar ani Alazar, to se dalo ještě rozeznat. Ona

bytost měla přibližně hruškovitou postavu a obepínaly jí jakoby kroužky.

Viděl jsem jen dvě ruce a dvě nohy. Nohy byly krátké a tlusté a končily ve vysokých botách. Divoce gestikulující paže sahaly skoro až k nohám a

místo rukou měly cosi jako ploutve.

Obraz byl zase o něco ostřejší, takže jsem rozeznával detaily hlavy.

Ta byla v pravém úhlu k tlustému krku, rovněž v kroužcích, které zřejmě

patřily ke skafandru. Sítil a rozšiřoval se dopředu a na konci byl plochý.

Jestliže ta bytost měla podle mého odhadu tak dva metry, pak hlava byla

vpředu tlustá půl metru a široká třicet centimetrů. Měla oválný průřez.

Přední část hlavy sestávala z orgánu, který se nepravidelně otvíral a zavíral.

Mohlo se jednat o obrovský řečový orgán se svaly v ustavičném pohybu.

Vycházel z něj disharmonický zvuk jako z trubky. Ona bytost patrně

řečnila. Pazvuky se každopádně ozývaly současně s pohyby obrovských

„úst“.

Po straně hlavy se nadouvaly fasetové oči o velikosti lidské pěsti. Zvláštním znamením však byl hřebínek stojící na hlavě. Jen jednou, když ta bytost přestala troubit a její postoj naznačoval, že se významně odmlčela, hřebínek ochabl a zhroutil se do sebe.

A scéna zhasla.

„To je všecko,“ řekl Sirkamus. „Užjsrne hotovi. Chceš se podívat na výsledek?“

„Jo, to bych rád,“ řekl jsem zamyšleně.

Byl jsem přesvědčen, že jsem poprvé spatřil Eloundara, kteří se zatím ukazovali jen pod ochranou energetických měchýřů. Tohle už stálo za nahrání i v nepříznivých podmínkách.

Zajímalo by mě, jaký úkol měl Eloundar při tom shromáždění a co vytruboval.

„Zkuste prosím vyfiltrovat to troubení,“ požádal jsem techniky. „Jestliže se jedná o jazyk Tolkandů, rád bych měl překlad. Ale to počká. Nejdřív se podívám na kompletní záznam.“

5.

Agnes Figorová zvedla ruku a ostatní se zastavili.

Slaboduchové se chovali překvapivě klidně. I BluesanTorúk Galayz ustal v pochodování, zkrřížil nohy, jako by se mu moc chtělo, a sepjál ruce, aby je udržel v klidu.

Pouze Arkonidan Carrae sebou ustavičně pošklubával v semnu. Ale aspoň mlčel.

Venku prosel oddíl Gazkarů. Brouci kráčeli vzpřímeně a paprskomety měli přes rameno. Jeden kopl do sestřeleného vertiga, až disk rachotivě poskakoval po ulici.

Gazkarové se ztratili z dohledu. Zvuk pochodového kroku utichal. Ještě slyšeli, jak jeden z nich opět do něčeho kopl, potom nastalo ticho.

Agnes se podívala na Ronalda Tekene-ra, který schlíple visel v serunu.

„Tek je přechodně mimo,“ řekla Pozemšťanka. „Takže velení přebírám já. V pořádku, Teku?“

„Ronald Tekener nereaguje,“ řekl namísto Smiška serun. „V pořádku, Agnes Figorová přejímá velení, dokud se Tekener nevzpamatuje. Dávám mu teď poslední dávku retamentalu.“

„Ne!“ vykřikla. „To už nevydrží. Udělej to jako s námi. Po šesti hodinách.“

„Jsem naprogramován na tříhodinový interval. Musí to tak být. Chrání ho to před skenovacím zářením.“

„Ale tím ho zabiješ!“

„Takový mám program.“

„Musíš Teka podporovat, semne.“

„To činím.“

Agnes Figorová bezmocně poklesla ramena. Za zády jí náhle vykřikl Carrae.

„Já to nevydržím, nevydržím, ne! Chci pryč, pryč, pryč!“

Jako šílenec rval serun a vrhal se proti zdi. Bluesan k němu napřáhl ruce a cosi nesrozumitelně cvrkal, ani translátory to nedokázaly přetlumočit.

Agnes šla Arkonidana uklidnit.

„Carrae, nemůžeš si svléknout serun. Bez něj jsi ztracenej. Bez injekcí jsi plně vystaven skenu. A oba víme, co to znamená, co?“

„Sken nesken,“ sípal Carrae a oči mu plály šílenstvím. „Radši sken než tohle!“

„Uklidni se, Carrae. Jdeme ven.“ Víc pro něj udělat nemohla. Znovu se obrátila k ostatním. „Až vám dám znamení, pojdte za mnou.“

Vykročila k terči. Když jím prošla, s úlevou zjistila, že na ulici není jediný Tolkand.

Mávla pravicí, že mají jít za ní. Když vykročili, opět se rozhlížela.

Širokou ulici lemovaly vysoké zdi. Občas bylo za nimi vidět koruny stromů a kvetoucí keře, které částečně zakrývaly stavby. Panovalo tu ticho. Pouze z dálky se nesly zvuky nějaké rušnější čtvrti.

„Odkud přicházejí ty zvuky?“ zeptala se serunu.

„Od východu, z oblasti, která je před námi a k níž se blížíme,“ odpověděl.

Když došli na křižovatku, Agnes zabočila doleva. Vzdálený šum ztichl.

„Musíme se vyhnout Tolkandům,“ řekla si spíš pro sebe, ale zjevně s vědomím,

že serun její slova nahrává jako hlášení. Hovořila pomalu a snažila se artikulovat. „Tolkandové nás nesmějí najít. Nechodit moc od vysílače. Zůstat blízko. Atlane, slyšíš? Jsem pořád u vysílače. Průzkum jen trošku. Ale kde jsme? Serune?“

Ulice se rozšiřovala a ústila na velké prostranství se zelenými ostrůvky, dělenými pěšinami a chodníky. Všude viděli vraky pozemních vozidel. Svědky paniky, která vypukla, když se místní dozvěděli, že si Tolkandové vybrali Lokworth za svůj cíl. Jinak nespátřili nic zvláštního. Nikde ani živáčka. Kolem prostranství, uprostřed kterého se zvedal dobře stometrový, zužující se sloup, stály honosné budovy nejrůznějších exotických slohů.

„To je diplomatická čtvrť,“ vysvětloval Agnesin serun. „Zde žili převážně hangayští diplomaté národa Kansahariyů.“

„A kde všichni?“ zeptala se Agnes. Na to jí serun samozřejmě nedokázal odpovědět.

Pokračovali dál na náměstí. Když byli téměř uprostřed, Agnes koutkem oka cosi zaznamenala. Otočila se tím směrem.

Viděla, jak z jedné té honosné budovy vychází podivný zástup. Nejdřív se

vyrojlili Gazkarové s napřaženými zbraněmi, za nimi se ukázali Alazarové s koňskými hlavami a mávali dlouhými tyčemi. Nocí zněly povely v tolkandské řeči.

Uprostřed Alazarů se valil proud bytostí nejružnějšího původu. Patrně šlo výhradně o Hangayce. Agnes mezi nimi neviděla jediného Galaktika.

„Vidím Haurijce a Kartaniny,“ řekla

„Jsou tam taky Gryolové, Coupellaři, Pergatetové a další,“ dodal serun.

„Ale co...“

Mezi bytostmi se hemžil bezpočet larev vivoku. Hangayci se až po kolena brodili mořem skoro metrových Červů.

A na každém jich viselo nejméně šest.

Prísály se k nim jako pijavice a Hangayci kráčeli shrbeni pod jejich váhou.

Ale jako by jim to bylo jedno. Larev si nevšímalí. Jako by rádi dávali svá těla k dispozici. Trpělivě se vlekli vpřed.

„Hrozný,“ vydechla Agnes.

Bylo však ještě hůř. Podobné průvody vycházely i z dalších budov. První Gazkarové zajišťovali bezpečnost, po nich Alazarové vyháněli stádo bytostí ověšených larvami.

Nikde však ani náznak nějakého zmatku nebo odporu. Všichni Hangayci byli pod vlivem pole a jako by se těšili na svůj osud.

„Co se to děje?“ zajímala se Agnes, ale odpovědi se jí nedostalo.

Procesí vycházela ze všech stran. Agnes se točila dokola. Náhle si uvědomila, do jak bezvýchodné situaci se dostali.

„Jsme obklíčeni! Máme odříznutou cestu!“

Z ulice, jíž přišli, se valil dav Gazkarů a Alazarů, Hangayců a vivoku.

Dala si serunem ukázat vše v infračerveném spektru. Průvody nyní viděla jen jako tepelné zdroje, jako rudě pulzující cosi, co se kolem náměstí spájelo v nekonečný kruh.

Kruh se však ještě neuzavřel. Agnes zpozorovala jakousi temnou skvrnu, což znamenalo, že na onom místě je mezera, kterou by případně mohli uniknout. Bylo to na opačné straně, než ze které přišli. Takže by se museli ještě víc vzdálit od vysílače.

„Za mnou!“ zvolala, zapnula si antigrav a rozletěla se k možnému průchodu.

Slaboduchové ji následovali.

„Já ne, ne, ne!“ zaslechla ve vysílače Carraea. „Beze mě, já ne, ne, ne!“

Obrátila se a, zjistila, že se Arkonidan rozletěl jiným směrem. Blížil se k jednomu průvodu.

„Carrae, ty cvoku!“ křičela. „Nazpátek!“

Ale Arkonidan na ni nedbal. Začal střílet po Gazkarech a Gazkarové palbu opětovali.

Carrae byl zasažen a jeho antigrav očividně poškozen. Letěl trhaně, pak se zřítil k zemi.

Agnes a ostatní se dostali pod ochranu obvodové zdi. Agnes ještě viděla, jak čtyři Gazkarové s odjištěnými zbraněmi uhání k sestřelenému slaboduchovi. Carrae ležel naznak s rozpraženými pažemi. Nebránil se.

„Zachraňte mě!“ žadonil. „Vzdávám se, zachraňte!“

Gazkarové se radili. Pak se k němu dva sklonili a něco s ním dělali. Nato' jeden zvedl nad hlavu serun jako nějakou trofej. Poslední obraz, který Agnes její serun zprostředkoval, byl Arkonidan ležící v trávě a v tváři přihloupý, ale blažený výraz.

„Zachráněn,“ ševalil rty.

„Už je jedním z nich?“ zeptala se Agnes.

„Ještě ne,“ odpověděl serun. „Až pomine účinek reíardátoru, Tolkandové ho přijmou jako svazek. Může se tak stát do půl hodiny.“

„Tomu už nepomůžeme,“ rezignovala.

Čtyři zbývající slaboduchové se vzdálili od náměstí asi jeden a půl kilometru. Dorazili k budově s věží připomínající minaret. Agnes chtěla kolem ní projít, ale když zabočila za následující roh, zahradil jí cestu Škubající se vivok.

Z té živé hradby místy trčely části těl Hangayců. Z některých byly vidět jen paže nebo nohy. Vyčnívala i nějaká ta hlava. Vzadu švihali Alazarové tyčemi do vzduchu a občas některého Hangayce pošťouch-li.

A potom Agnes spatřila Ertrusana se zeleným hřebínkem. Stál vzpřímeně, trup mu napůl vyčníval z vivoku. Nechával se unášet vlnícími se těly.

Kolem krku se mu ovinula jedna larva. Kůže vivoku byía ztvrdlá a už se objevovaly praskliny. Když kůže ztuhlého vivoku praskla, znělo to, jako když se trhá pergamen. V otvoru bylo vidět, že se uvnitř cosi svíjí.

Z vivoku se rodil nový život...

„Co se to tam klube?“ tázala se Agnes.

Odvrátila se od nechutného děje a pohlédla na věž, která se zdvihala za zdí. Spatřila bránu a zamířila k ní.

„Dál to nejde,“ řekla do záznamu. „Zastavíme. Oddech. Pozorování z věže.“ Provedla druhy branou na dvůr a došli k věži, vysoké asi sto metrů. Uvnitř nebyly schody, pouze antigravitační Šachta, navíc mimo provoz.

Pustila přátele napřed a sledovala, jak se pomocí antigravů vznášejí k vrcholu věže. Před ní letěl Ronald Tekener. Visel v serunu jako bez života.

„Je mrtev?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jeho serun. „Ani nezemře. Tělesné funkce jsou v naprostém pořádku.“

„A co mozek?“

„Snížená činnost,“ zněla odpověď. „Mám udělat podrobnou diagnózu?“

„Ani ne. Stejně bych ji nepochopila. Stačí, co vidím.“

Stoupala za Tekenerem. Dostala se na osmimetrovou plošinu, z níž byl velkolepý výhled na město. Serun ji upozornil na budovu asi šest kilometrů od nich a vysvětlil, že tam je hypervysílač, s nímž mají stále ještě spojení.

Dodal, že kontakt se satelitem je rovněž stále v pořádku.

Ronald Tekener se apaticky opíral o stěnu šachty a Tonik Galayz kolem něj pobíhal a něco blábolil.

„Zcvoknu z něj,“ stěžoval si Nurmír-Trenk. „Klid’ho!“

„Toniku!“ křikla Agnes na Bluesana. Zastavil se, ale pochodoval pro změnu na místě a komíhal rukama. „Toniku, to toho nemůžeš na chvíli nechat?“

„Nebo minut pět až tři,“ doplnil ji Nur-mír-Trenk.

„Gen-ja-ky-da-hy-zyk-ka-cpla-to -ji -jaký,“ řekl Bluesan a vši silou se snažil ovládnout touhu po pohybu. Tvářil se velice vážně a dál blábolil na Agnes kombinaci jakýchsi slabik.

Patrně velmi dobře věděl, co jí chce říci, jen artikulace mu vázla. V mateřštině i v interkosmu. Pletl oba jazyky dohromady, a to tak důkladně a nesmyslně, že z toho byl vedle i translátor. Galayz působil jako malé děčko, jež právě objevilo půvab řeči a chce by se vyjadřovat .tak složitě jako dospělí, ale nemá potřebnou slovní zásobu.

„Nedá se nic dělat,“ řekla mu Agnes a Nurmír-Trenk jenom zaklel.

Agnes Figorová přešla k zábradlí, které dříve bývalo jištěno ještě energetickým štítem. Upřeně hleděla k velkému prostranství, jež se nyní změnilo ve vlnící se more těl.

Tu se na obloze ukázalo světlo a zvolna se snášelo nad střed náměstí.

„Co je to?“ zeptala se.

„Eloundar v energetickém poli,“ vysvětlil serun a nejistě dodal: „Aspoň podle posledních zkušeností. Víc o nich zatím nevíme.“

„Vše uložit,“ přikázala. „A zvětšit.“

Asi čtyřmetrový úkaz se ztratil za stromy. Serun nasadil řadu filtrů, různě čaroval se záběry, až stromy přestaly být překážku. Ale obraz a kvalita záznamu ztratily na ostrosti.

Když energetický balon vyhasl, ukázala se bytost v životní velikosti. Agnes byla náramně spokojená.

„S takovým orgánem se dá jedinež troubit,“ konstatovala. „To je nějaká řeč trub?“

„Ne, tolkanďšíina,“ odpověděl serun.

„Překlad,“ požádala.

„Jsou rozumět jen útržky,“ odpověděl serun. „Bude to jen volné přetlumočení.“

„Pak to přetlupoč, přeluto, však víš...“

„Eloundar chválí Lokworth,“ začal serun. „Doslova: Lokworth je dobrý

svět... zde žijící svazek dává harmonické vibrace. .. kmity... harmonickou rezonanci! To samo však nestačí, ale když... Vlastnosti a předpoklady... dobré, vynikající... vivok se líhne..."

V té chvíli se začaly do bočních ulic snášet čluny ježatek.

Vyskakovali z nich hadovití Neezové, průzkumníci Tolkandů, kterým se říkalo i viperidé, protože se jejich hlavy podobaly hlavám zmijí a sbírali odumřelý vi-vok.

Někteří z nich sbírali i právě vylíhlé tvory. Svíjející se tvorečkové byli už natolik vyvinutí, že se dalo poznat, ke kterému druhu patří.

6.

„Tentokrát ti už něco můžu nabídnout, Allane," volala Arfe Loidanová.

„Vivok se začíná hýbat. Brzy se z něj něco vylíhne."

Nechtěl jsem jí kazit radost, a proto jsem pomlčel o tom, že jsem právě zhlédl hlášení slaboduchů. „Už jdu, Arfe," řekl jsem pouze.

Musela však mít ještě chvíli strpení, protože MERLINA právě pronásledovalo sedm gazkarských ježatek. Mohl bych se sice transmittovat i uprostřed bitvy, ale věc zas natolik nespěchala. Stejně jsem tušil, co mi chce Arfe ukázat.

MERLIN urputně opětoval palbu a ustupoval. Po krátkém nadsvětelném letu se centrální modul GILGAMEŠE ohlásil z jiné pozice o půl světelné hodiny dál.

Nařídil jsem, aby na něj RICO nabral kurz a odtransmitoval jsem k němu. Arfe Loidanová už čekala a tváře jí hořely vzrušením. V tak dobré náladě jsem ji snad ještě nikdy neviděl.

„Už jsem se bála, že z toho vivoku nebude vůbec nic," povídala a kráčela přede mnou k líhním. „Ale když se před šesti hodinami začaly líhnout dvě larvy, byla jsem si už jistá, že to vyjde. Podle diagnóz se narodí živé."

Ukázala na dvě z pěti ještě žijících larev. Na první pohled bylo zřejmé, že vivok ztvrdl.

Skener, který vivok prosvěcoval, ukazoval embryo v dost pokročilém stadiu vývoje. Bytůstka tam ležela stočená, chapadlovité končetiny měla pevně přitisknuty k tělu. Dala se jasně rozeznat hlavička, ale roh na ní se ještě nevyvinul.

„To je neuvěřitelné, jak rychle se vyvíjejí," řekla Arfe s rozzářenými očima.

„Během šesti hodin vznikly z neutrálního buněčného materiálu skoro hotové bytosti. Měl jsi to vidět v mikroskopu. To je opravdový zážitek. I klonování proti tomu probíhá hlemýžďím tempem."

„Podívání se někdy jindy," řekl jsem rezervovaně, abych se nenakazil jejím nadšením. „Nemůžu ztrácet Čas koukáním na zázrak stvoření. Brzy by mělo přijít další hlášení od slaboduchů."

„Všechno v pořádku?" zeptala se, ale zjevně byla duchem u svého vivoku.

Od té doby, co věděla, že jsou slaboduchové naživu, uklidnila se a přestala mít výčitky svědomí.

„Ondesl to Carrae, jeden z mých lidí," odpověděl jsem a vylíčil jí, jak se to stalo. „Už bude asi pod vlivem skenovacího záření. Ale možná je to pro něj lepší. Měj

v serunu hroznou klaustrofobii. Dřív nebo později by se úplně zbláznil."

„A co Tek?"

„Jednou je mu íp, podruhé hůř. Ale je to lepší, než jsme se obávali.

Momentálně jim dělají větší potíže Tolkandové než retardátor. Při příští příležitosti se s nimi musím spojit a poradit jim, kam se schovat. Pak si pro ne doletím."

„To rozhodně udělej."

Ukázal jsem na druhou larvu. Její obal byl pokryt síťovinou z jemných prasklin. Viděl jsem to už na záznamech z Lokworth-Thermu, ale předstíral jsem nevědomost.

„Co znamenají ty praskliny? To je vivok poškozen?"

„Je s ním všechno v nejlepším pořádku," uklidňovala mě. „Tahle larva je dál než ta první. Každou chvíli se vylíhne. Neřeknu ti, co z ní bude."

„Patrně Tolkand," odušil jsem suše.

V té chvíli obal praskl a vytekla plodová voda. Potom se ukázal roztřesený tvoreček s šesti chapadlovitými končetinami. Kusadly opracovával okraje otvoru a tak dlouho jej rozšiřoval, až se dostal ven. Slí-zával si z chapadélek plodovou vodu.

„To je Neez!" vykřikl jsem.

Arfe se na mě podezřívavě podívala. „Ale nezní to moc překvapeně. Přízněj se. Tys věděl, že vivok je líheň Neezů."

Nemělo cenu jí něco předstírat.

„JSfeezové se začínají líhnout i v Lokworth-Thermu a patrně na celé planetě," vysvětloval jsem. „Dospělí Neezové přilétají v člunech a odvázejí je. To je důkaz, že1 Neezové své potomstvo nevychovávat na planetě, kde se vylíhne, ale na palubě ježatek."

„V tom případě mají moje dvojčata skvělé vyhlídky na přežití,"

poznámala v dobrém rozmaru.

„Jenom by mě zajímalo, co bude pak.

Co se stane s planetou, když se veškerý vivok vylíhne? A hlavně, co bude s Galaktiky, kteří na ní žijí?"

„Na odpověď si musíme počkat," odpověděla. „Líhnutí nějaký čas potrvá.

Ty. tři zbývající larvy nevykazují žádnou změnu. Z toho soudím, že se

líhnou po etapách. Možná byly oplodněny později. Nebo to souvisí s

kolísající tělesnou rezonancí Galaktiků. Na to vím o vivoku příliš málo. Ale

už jsem uvažovala o tom, jak líhnutí urychlit." Odmlčela se a významně na mě pohlédla. „A sice?" zeptal jsem se tedy. „Dám jim k dispozici pár rezonančních těl," vysvětlila. „Uvažuji tak o dvaceti lidech z posádky. Budou se střídát na směny kolem líhne. To by mohlo vivok povzbudit, ne?" „V zásadě nejsem proti." Nenapadal mě žádný argument, který by hovořil proti experimentu. Jeden však nikdy neví, k čemu to povede, a proto jsem dodal: „Ale opatrně, Arfe."

„Samozřejmě! Něco takového budeme dělat jen za nejprísnejších bezpečnostních opatření."

Díval jsem se, jak křehoučký, bezbranný Neez leze po všech Šesti, snaží se vstát, ale vždycky mu ujedou nožičky. Ale na desátý pokus se mu to už skoro podařilo. Vydržel stát několik vteřin, mával horními končetinami, aby udržel rovnováhu, potom ho opustily síly a opět se svalil.

„Skoro bych nevěřil, že z toho může vyrůst nebezpečný Tolkand," poznamenal jsem. „Teď máš mazlíčka, Arfe, ale dej si pozor, ať tě nespořádá k snídani."

„Dřív bych byla i k obědu, ale teď jsem skoro nic." „Jak ho udržíš?"

„Nitrožilně, nic lepšího mě zatím nenapadá, dostane kapačku. Syntron už připravil jídelníček. Mělo by to klapnout."

Tím bylo řečeno vše a já jsem spěchal zase na RICA. „Musím," řekl jsem.

„Za půl hodiny bude zase okno. Aspoň doufám."

Doufal jsem však mamě.

Na RICA jsem se dostal včas a stačil jsem namluvit vzkaz.

Zatímco jsme přijímali relaci slaboduchů, Sevia ho vysílala.

Žádal jsem je, aby odešli do místní úřadovny Camelotu a schovali se v ní.

Nemělo by to dělat problémy, protože adresu měli v pikosynech serunu.

Dále jsem je požádal, aby při příští relaci potvrdili příjem mé zprávy. V případě, že z nějakého důvodu nebude úřadovna přístupná - třeba že tam skladují vivok nebo se kolem potulují Tolkandové - pak si měli najít jiný úkryt a při nejbližší příležitosti mi ho nahlásit. A na závěr jsem jim slíbil, že pro ně doletím a dostanu je na GILGAMESE. „Odvysílala jsem to," řekla Sevia poněkud ustaraně, „ale nemůžu zaručit, že to dostali. Nemám kontrolu."

„Za tři čtvrtě hodiny bychom měli být chytřejší," řekl jsem optimisticky a díval se na novou zprávu.

7.

Agnes Figorová zjistila, že vivok, který jim prve zahradil cestu, se už dostal na úroveň věže. Masa těl se tlačila o bránu a byla jen otázka času, kdy ji vylomí.

„Odchod!" zavelela. Naznačila Torůku Galayzovi a Nurmiru-Trenkovi, aby sjeli Šachtou dolů. Když se otočila k Tekenerovi, hleděl jí přímo do očí.

Nechápala, jak je to možné, ale měl jasný, naprosto rozumný pohled. Smíšek se napřimil a pracně vyslovil: „Naše pozice? Kde jsme?“ „Pozorovací věž,“ odpověděla pomalu a zřetelně, aby jí rozuměl. „Vivok nás ohrožuje. Musíme pryč. Zvládneš to?“

Lehce přikývl. „Už to jde.“

Snášel se před ní. Brána se vyvalila právě ve chvíli, kdy se dostali na dvůr. Agnes ukázala jiným směrem a hnala slaboduchy před sebou.

Dostali se k jakýmsi bočním dvířkům, byla zavřená, a tak je bez okolků rozstřílela. Tu námahu si mohla klidně ušetřit, protože když vyšla ven, zjistila, že ostatní za ní nejdou, ale že zeď s Tekenerem v čele prostě přeletěli.

„Chytřej, Smíšku!“ řekla uznale.

Napodobila ostatní, zapnula si antigrav a vznesla se za nimi. Když doletěla k Tekenerovi, ukazoval jí rukama doleva a doprava.

Hned pochopila, oč jde. V oblasti, nad kterou letěli, byly všechny ulice ucpané. Všude se shlukovaly hrozny Galaktiků, Hangayců a vivoku. Mezi nimi pobíhali Alazarové a usměrňovali svazek. Objevovalo se stále více Neezů, kteří se starali o odumřelý vivok - a o právě vylíhlá mláďata.

Tekener se chtěl honem dostat pryč. V Lokworih-Thermu se vyznal dobře a určitě měl nějaký cíl.

„Kam, Teku?“ zeptala se Agnes vysílačkou.

Odpověděl něco nesrozumitelného a ukázal před sebe. Nedrželi se ulic, ale letěli přímo nad domy. Tekener se systematicky vyhýbal vyšším budovám a radši se nedíval pod sebe. Jako by mu retamental působil závrať. Jako by jiných hendikepů nebylo už tak dost.

Náhle to vlevo od nich několikrát zablýskalo. Z ploché střechy je ostřelovala skupina Gazkarů.

Tekener zaletěl za vyšší dům a palbě unikl.

Čím hlouběji pronikali do města, tím

více se měnila tvářnost ulic. Domy. byly chudší, nedaly se už zařadit do žádného sluhu, často se všelijak propojovaly, vyrůstaly jeden z druhého. Ulice byly úzké a temné a jako vodní toky si razily cestu mezi svévolně postavenými domy.

Některé ulice přetékalý známou směsí inteligentních bytostí a vivoku. Kam jen oko dohlédlo, všude jen vivok.

Tekener se snesl rovnou na jednu střechu. Nohy mu vypověděly službu a svalil se.

Agnes byla rázem u něj, obrátila ho naznak a zvedla mu hlavu. Obličej měl do modra, jako by se dusil. Ale brzy se mu do něj zase vrátila barva.

„Strach,“ řekl a pokusil se o úsměv. Ukázal nad sebe. „Musel jsem dolů.“

Béáčko to spraví."

„Rozumím," řekla Agnes a ulevilo se jí. „Buněčný aktivátor tě dá zase dohromady."

„Nemluv tak bohatě," ušklíbl se Tekener a ukazoval: „Zůstat!"

„Oukej, zůstaneme tady," potvrdila. „Kde jsme?"

„Slumy. Čtvrť umělců."

„Jasný."

Rozhlédla se. Střechy se zdánlivě propojovaly na všechny strany. Byly všemožných tvarů, s vysokými hřebeny, kopulovité i ploché. Mezi tím vším stály primitivní chatrče zbudované ze všelijakého odpadu. Kolem nepořádek a špína a prázdné krusty larev.

To Agnes vyděsilo. Ale nespatriřila jediného Tolkanda. Přešla k okraji střechy a podívala se do tmavé prázdné uličky. I tam se vršil odpad.

Potom přelezla přes několik střež, několikrát musela přes lávky. vedoucí nad ulicemi. Na střechách Lokworthského slu-mu vznikl samostatný svět.

Dala se projít

celá čtvrť a ani jednou jste se nemuseli dotknout nohou ulice.

Agnes spokojeně přikývla, usoudila, že v tomto střešním světě jsou zatím v bezpečí, a vrátila se k ostatním.

Tekener tam však nebyl. „Kde je Tek?" vyděsila se.

Toriik Galayz vzrušeně cvrkal a prováděl radu pohybů rukama a nohama, jež připomínaly neumělé stepování.

„Průzkum," odpověděl Nurmír-Trenk. „Kouká kolem."

„Blázen! Blbec!" rozčilila se Agnes a skousla si ret. Když spatřila Topsiderův vyděšený ještěř obličej, dodala; „Ne ty, Nurmíre, myslím Teka." Odmlčela se a neosobním tónem se zeptala: „Máš kontakt s Tekem, serune?"

„Jsem ve spojení s jeho serunem," odpověděl obiek. „Ronald Tekener je nedaleko. Nehrozí mu ze strany Toikandů žádné nebezpečí."

„Zavolej ho nazpátek. Ať ho serun přinese!"

„To nejde," bránil se serun. „Ronald Tekener je velitel. Má absolutní velitelskou pravomoc. Nemohu omezovat jeho volnost pohybu."

„A když se složí, je vyřízenej. „Kolik už má injekcí?"

„Sedmadvacet."

„To ho zabije!"

Trhla sebou a zapslouchala se.

„Co je to za zvuky?" zeptala se a vzhledla.

Do čtvrti kumštýřů se snášely tolkandské Čluny.

„Schovejte se!" zavelela.

Nurmír-Trenk zalezl do kontejneru, který dříve sloužil nějakému

bezdomovci za přibytěk. Toriik Galayz se však dál otáčel dokola jako při

nějakém, podivném rituálním tanci. Agnes ho musela násilím zahnat ke kontejneru a nacpat ho dovnitř.

Bluesan cvrčivě protestoval, ale už se aspoň neukazoval.

Agnes se ukryla za výběžkem zdi. Odtamtud pozorovala, jak se čluny snesly těsně nad střechu a zastavily se. Vyskákali z nich hadovíti Neezové a vydali se do hlubin úzkých ulic.

„Co se děje?“ zeptala se vzrušeně.

„Zatím těžko říct,“ odpověděl serun.

Opatrně opustila úkryt a přískoky se blížila k jednomu člunu, který se vznášel nad volným prostranstvím.

Dostala se na kraj střechy a hleděla na volné místo mezi jinak hustě natlačenými domy. Jednalo se o nějaký zpuštělý park s mrtvými stromy. Mezi nimi masy vivoku a odumřelé larvy, které Neezové pečlivě sbírali a dávali do nádob. Jiní Neezové vyčkávali a nehýbali se.

Serun Agnes upozornil na změněné larvy. Jejich povrch vypadal ztvrdle a dostával první praskliny. Serun jednu z těch zralých larev opticky zachytil a zvětšil.

Suchá kůže larvy praskla jako pergamen. Na první pohled to vypadalo, jako by se uvolňovalo hadí hnízdo. Pak se však ukázalo, že všichni ti „hadi“ patří dohromady. Svíjely se tam Čtyři paže, dvě nohy a tělo. Z vivoku se líhli malí Neezové.

Bylo to pokračování onoho procesu, jehož začátky Agnes viděla, ale nemohla je ještě dopodrobna sledovat.

„Vivok je líheň Neezů,“ vyslovila zřetelně, jako by dělala záznam do palubního deníku. „Vivok jsou Neezové! Neezové!“

Tvoreček se tam krčil, chapadélka poškubávala nad křehoučkým tělíčkem, jako by je chtěla zahřát. Hadí hlavička se stěží patrným růžkem sebou trhala do-

předu a dozadu a Neez vydával pronikavé, plačtivé zvuky.

Hned byl u něj jeden z těch vyčkávajících Neezů, zvedl ho a odletěl s ním k čekajícímu Člunu.

Praskaly další krusty. Vždy se ukázalo Neezátko a hned byl u něj dospělý, aby je ochránil a vynesl do člunu.

I Neezové, kteří sbírali odumřelý vivok, vzlétali s plnými nádobami. Pak už se z žádného vivoku nic nelíhlo. Galaktici a Hangayci se drželi stranou jako v transu, zbývající vivok jim se škubáním a pulzováním lezl po tělech.

Agnes se vrátila ke kontejneru.

Ronald Tekener byl pořád ještě na průzkumu.

„Kde je Tek?“ zeptala se a rázem pustila z hlavy to, co před chvílí viděla.

„Vrací se,“ odpověděl serun.

„Zdráv?“

„Bohužel utrpěl šok. Z čeho, to zatím nevím. Dozvíš se to, jakmile se vrátí.“ Čluny mezitím odletěly a tak Agnes vypustila Bluesana a Topsidera z úkrytu. Torúk Galayz opět vyrazil na svůj podivný pochod labyrintem, který viděl jen on sám.

Agnes začala rovněž neklidně přecházet, skoro jako by chtěla Bluesana napodobit.

Nurmír-Trenk ze sebe vydal skřehotavý zvuk, který mohl být jediné smíchem, a ukázal na ni. „Srandovní, srandovní!“ volal.

Když si uvědomila, že Topsider se jí směje, zastavila se a napřímila.

„Šachy!“ řekla serunu.

„Chceš teď hrát šachy?“ zeptal se serun. „Vždyť už dávno víš, že proti mně nemáš šanci.“

„Jen pár tahů,“ požádala, Serun před sebou promítl trojrozměrnou šachovnici. Agnes udeřila první tah, pak

druhý. Uvědomila si, že táhla ukvapeně, a na další dva tahy si nechala delší dobu na rozmyšlenou.

Po sedmi tazích však musela uznat, že se dostala do bezvýhodné situace, nicméně však, díky své omezené inteligenci, nepoznala, že ji za další dva tahy čeká šach-mat.

„Najdu řešení,“ prohlásila. Přiletěl Ronald Tekener se serunem. Vlastně přiletěl serun s ním, protože na první pohled bylo jasné, že Tekener není s to jej ovládat.

Agnes přerušila partii ještě před jistou porážkou a přistoupila k Tekenerovi, který se hned po přistání svalil k zemi. „Co se stalo?“ zeptala se vyděšeně. Díval se skrz ni. Němě ševalil rty. „Ronald Tekener narazil na svého úhlavního nepřítele,“ odpověděl jeho serun. „Byl to pro něj takový šok, že zkolaboval.“

„Jaký nepřítel?“ zeptala se Agnes. „Tolkandové?“

Tekener opět pohnul rty. Naklonila se k němu.

„Tenno,“ rozuměla. A opakovala: „Ten-no?“

Tekener chabě přikývl. Pohled měl přitom naprosto prázdný. Ale Agnes si mohla namlouvat, že hluboko v jeho očích tkví děs.

„Tenno, nepřítel?“ nechápala. „Tenno,“ zopakoval Tekener. Smíšek to nijak nezdůrazňoval, nedokázal vyjádřit své zděšení slovy. Vypálilo se mu však do očí a třásl se jako v zimnici. Agnes na něj civěla s otevřenými ústy. Pokoušela se to pochopit. Náhle jako by jí zapálilo. Tvář se jí poněkud rozjasnila, pak se zatvářila ještě zoufaleji.

„Ach Teku,“ vzlykla a bušila mu pěstí do hrudi. „Tvůj úhlavní nepřítel! Tvůj úhlavní nepřítel je tady!“

Obraz Agnes Figorové a Ronalda Tekenera vyhasl. V hlavě mi však žil dál. Byl jsem jako omámený, zároveň však otřesený a v depresi. Ze zloby nad

vlastní neschopnosti se zrodilo přání skoncovat s muky slaboduchů. Nebylo pochyb o tom, že Tek překročil práh Šílenství. Retardátor mu definitivně zlomil ducha. Tvzení, že ho ohrožuje jeho „úhlavní nepřítel“, potvrdovalo, že trpí stihomamem.

Agnes velice dobře poznala, že ten „úhlavní nepřítel“ je v něm. Tek byl sám sobě nepřítelem.

Když jsem viděl záběr na naprosto zlomeného a bezmocného Ronalda Tekenera, vše se ve mně sevřelo. Co se to stalo ze Smíška, který vždy zvládal jakoukoli situaci? Z toho dobrodruha bez bázně? Uzlíček nervů, bezmocně blábolící a pronásledovaný stihomamem.

Měl jsem sto chutí skočit do spáče jetu a rozletět se na Lokworth. Tek a ti tři slaboduchové potřebovali pomoc nutně a bezodkladně!

Ale extramozek měl proti takové ukvapenosti velice pádné argumenty. K němu se přidala i má zástupkyně Gerine.

„Tím bys víc ublížil, než pomohl,“ řekla. „Budeš sice na Lokworthu o několik hodin dřív. Ale kde chceš slaboduchy hledat? Možná že ze slamů už dávno odešli. Měl bys počkat aspoň na příští okno. Abys věděl, jestli dostali tvou zprávu.“

„A co když ne? Pak budou předpoklady stejné jako teď a my jen ztratíme drahocenný čas,“ vrčel jsem.

V duchu jsem jí však dával za pravdu. Rozhodl jsem se, že zatím poslechnu extramozek, ale pak budu jednat.

Už půl hodiny před termínem další zprávy od slaboduchů jsem přešel na palubu MINOR GLOBE. Člun byl narván přístroji pro všemožné situace. Všechny jsem překontroloval, abych se přesvědčil, že Sassaron na nic nezapomněl. Prostě jsem dělal cokoli, jen abych zabil Čas.

A pak nastala chvíle, kdy Tolkandové měli otevřít rádiové okno. Probíhalo odpočítávání.

„Sevío!“ vykřikl jsem zděšeně, když i po odpočítání vládlo rádiové ticho.

„Co se děje? Kde je to tvé hlášení?“

„Nic,“ slyšel jsem skleslý hlas. „Nepřijali jsme jediný signál. Tolkandové okno neotevřeli. Musíme Čekat na novou šanci další tři čtvrtě hodiny...“

Připadal jsem si jako zrazený a prodaný. Seděl jsem u přístrojů jako idiot a civěl před sebe. Ale v hlavě mi to šrotovalo.

„Otevřete hangár,“ požadoval jsem. „Poletím.“

„Rozvaž si to ještě,“ nabádala mě Gerine. „Vrhat se takhle bezhlavě do dobrodružství není k ničemu.“

Vždyť je to tak jednoduché všechno si zrale uvážit a potom rozumově dospět k závěru, že je to k ničemu. Neriskovat, počkat na příští, lepší šanci... ..a přátele dál ponechávat napospas nejistému osudu.

V takových chvílích vždy vítězil rozum. I v mém případě. Když jsem

zauvažoval, dospěl jsem k výsledku, že nikomu nepomůžu, když se rozletím na Lokworth a vrhnu se do pekel Lokworth-Therrnu, aniž tuším, kde je hledat.

Třeba jsou už dávno mrtví, třeba je zastřelili Gazkarové, kteří je zadrželi a zjistili, že se nehodí jako svazek. Nebo s nimi naložili jako s Carraem, sebrali jim seru-ny, aby už nemohli dostávat retamental a zabralo na ně skenování. Stát se tam mohlo všechno.

A já ú jen tak seděl a nemohl jsem pro ně nic udělat.

Takže jsem z MINOR GLOBE zase vylezl. Radši počkám na jejich další hlášení. A když nepřijde, počkám na další termín a na další...

Bylo to rozumné. Tak rozumné!

Až na to, že jsem si připadal jako zrůda. Nechal jsem v tom jednoho ze svých nejlepších přátel jen kvůli tomu, že čekám na lepší šanci. Bylo to chytré a správné, ale nelidské.

Když jsem si prošel touto fází sebemrskáčství, snášel jsem čekání už klidněji, i když se nedal využít ani následující termín.

Ani tentokrát neotevřeli okno. Všechny na RJCOWI a ostatních modulech GILGA-MESE to srazilo do deprese. Ale nedělali jsme nic.

Arfe Loidanová se mi pokoušela dodat odvalu, právě ta Arfe, která prve přála Tekovi radši smrt než další utrpení pod vlivem retameníálu.

„Vzpomeň si, Atlane," volala mi, „že jako nejvyšší hranici, kdy se dá vydržet retardátor, jsem udávala 144 hodiny. To je plných šest dnů, a ty ještě neuběhly. Stav Teka a ostatních tří slaboduchů se tedy během této doby nemůže nějak podstatně zhoršit. Špatné to bude až po těch šesti dnech. Máš tedy ještě nějaký čas k dobru."

„Já ti nevěřím, Arfe," řekl jsem zvadle. „Chceš můjen dodat optimismus, je to účelové/"

„Chceš mě snad urážet?" Arfino pobouření, že by ji někdo nařkl z účelového optimismu, znělo tak věrohodné, až jsem se musel usmát.

„Díky, Arfe," řekl jsem. „Aspoň jsi mi pomohla, že se už necítím tolik jako bezcharakterní dobytek."

„Měla bych tu ještě něco, co by tě přivedlo na jiné myšlenky," pokračovala.

„A nejde přitom jen o Chipa a Chapa."

„Dobře, hned jsem u tebe."

Lhostejně jsem odtransmitoval na MER-LINA. Arfe mě chce pouze něčím rozptýlit. .

Arfe Loidanová neměla na palubě MER-LINA kompetence ani autoritu.

Byla zde jen hostem a při spolupráci s mužstvem byla odkázaná na dobrou vůli vedoucího vědce Borana Skarrose. Potíž byla v tom, že byl hyperfyzik a naprosto nepřístupný pro xenovědy.

Když ho Arfe prosila, aby jí poskytl třikrát deset dobrovolníků jako

rezonančních těl, rovnou ji odmítl.

„Ty larvy jsou přece něco jako psychičtí upíři," argumentoval Plophosan.

„Nechci riskovat, že moji lidé budou psychicky vycucnuti nebo ovlivněni. Je to nezodpovědnost. Nedovolím, abys na MERLINU vytvářela podmínky jako na líhňové planetě."

„Pleteš si to, Borane," odporovala mu. „Lidi ovlivňuje skenovací zařízení," Hyperfyzik si však nedal říct. Arfe se tedy musela obrátit na velitele Kalleho Esprota. Ertrusan s šedým hřebínkem ji vyslechl, poradil se s Hornerem G.Adamsem a nakonec experiment schválil.

„Bylo by jednodušší sehnat dobrovolníky na nějaké sebevražedné komando než na takový podivný experiment," poznamenal.

Arfe však mezi vědci a asistenty přece jen našla třicet dobrovolníků, kteří se dali k dispozici jako rezonanční těla pro tři ještě nevyhlášené larvy vivoku.

Sloužili na tři směny. Na práci neměli nic jiného než se potloukat po laboratoři, pokud možno co nejbližší líní. Nudu si krátili četbou nebo hrami. U líní dokonce i jedli.

Takto vznikla v Arfině laboratoři atmosféra jako v nějaké útulné hospůdce.

Ti dva

necelý den staří Neezové se stali hlavní atrakcí a dělali „štamgastů" masko ty. Pojmenovali je Chip a Chap.

Oba Neezové zpočátku skvěle prospívali, ale když asi po deseti hodinách nitrožilní výživy slábla a vypadali stále hůř, začali se o ně všichni strachovat.

Byl jsem o tom průběžně informován. Zaobíral jsem se však víc osudem slaboduchů než „neezských dvojčat". Rozhodl jsem se, že se záchranou slaboduchů počkám na vhodnou šanci, ale nepřesáhnu horní hranici - 144 hodin. Pak už jsem byl Arfinu problému přístupnější.

Když jsem vešel do laboratoře, panovala tam docela uvolněná nálada.

„Copak, copak, Čekal jsem všeobecný smutek," řekl jsem překvapeně.

„Znamená tahle nálada, že jsou Neezové za vodou?"

„Je to tak," řekla Arfe celá rozzářená a zavedla mě k velkoryse pojatému teráriu, do něhož oba hady přemístili.

Roh jim byl už vidět. Suverénně Šmejdili na chapadlovitých nohách sem a tam a prali se. Podle mého odhadu povyrostli o patnáct centimetrů. Už na nich nebylo nic křehkého.

„Jak se ti to podařilo?" divil jsem se.

„Našla jsem recept, jak je udržet při životě. Nebylo to ani tak těžké, jen to chtělo logickou úvahu. Vzpomněla jsem si, že Tolkandové pečlivě sbírají i odumřelý vivok a odnášejí ho v nádržích. Dala jsem si jedna a jedna dohromady a bylo to."

„Snad jsi jim ten vivok nedala sežrat?"

„Přesně tak," přikývla. „To je drží při životě. Neezové sbírají prázdný vivok a dávají ho jíst mláďatům. Ten je udržuje naživu a díky jemu se vyvíjejí. Nebylo těžké na to přijít. Máme tu však další problém. Co budu dělat, až vivok spořádají? Navíc už brzy budu muset krmit třetího Neeze."

„Pak byl tvůj experiment s rezonančními těly naprostý úspěch," poznamenal jsem. „To mám radost."

A skutečně jsem měl radost, že našla něco, co ji přivedlo na jiné myšlenky, takže se už nemusela trápit výčitkami kvůli mentálnímu retardátoru. Těžko jsem však mohl sdílet její nadšení. Pořád jsem měl před očima Tekenerův idiotský obličej bez jakéhokoli výrazu.

„Samozřejmě myslím i na slaboduchy," řekla chmurně, jako by mi četla myšlenky. „Jsem přesvědčena, zeje přivezeš. Máš ještě celých čtyřiadvacet hodin čas."

Během řeči mě dovedla k lůžku, která stála stranou od ostatních.

Larva mi připadala úplně stejná jako prve. Jako jedinou změnu v jejím chování jsem registroval, že se vivok nespíjel ani neškubal, nýbrž jen tak klidně ležel a zvolna pulzoval.

„Je s ní všechno v naprostém pořádku," uklidňovala mě. „Pouze se v ní ten život vyvíjí pomaleji. Nevím proč. Snad tím, že se narodila později."

„Dej mi vědět, až se vy líhne," řekl jsem a chystal se k odchodu.

„Hodně štěstí," popřála mi.

Nelíbilo se mi, že nevyrukovala se svým pověstným černým humorem.

Když byla vážná, neznamenal to nic dobrého.

Popřál jsem všem pěkný den, přešel do transmitterové haly a přenesl se na RICA.

Tentokrát jsem už nečekal tak toužebně, až se otevře rádiové okno, chtěl jsem si ušetřit zklamání. Nicméně jsem byl napjatý.

Když přišla ta chvíle a vteřiny mýjely a od slaboduchů nepřicházel jediný signál, zemřelo ve mně něco z naděje, kterou jsem si vytvořil.

Šance však byly pořád stejné.

Zbývalo ještě více než dvacet hodin, abych pro Teka a jeho druhy něco udělal.

Nejvíce mě však trápilo, že nevím nic o jejich osudu. Stačila by jediná známka života a uvažoval bych pozitivněji.

Nepřicházelo však nic.

Musel jsem tedy Čekat dál.

9.

Agnes Figorové přerůstala odpovědnost přes hlavu. Ronald Tekener byl zřejmě definitivně vyřazen.

Tonik Galayz se s každou další injekcí dostával do stále větší hyperaktivity a brzy se jistě uběhla k smrti. Nurmír-Trenk se choval spíš jako chytrý

sedlák, ale nebyl s to svá moudra vyjádřit.

Jednou řekl: „Sýr s myší chytit! Sýr s myší chytit!"

Po nějaké chvíli serun přišel na správný význam a Topsider ho horlivým pokyčováním potvrdil: „Myš se chytá na špek." Ale jaký chytrý plán se v tom skrýval, to nezjistil. Tolik k Nurmiru-Trekovi.

'A co ona? Agnes si uvědomovala, jak jí z minuty na minutu klesá inteligence. Dříve si rozum trénovala šachy. Duševně ji to udržovalo relativně fit. Nyní nezvládala ani ty nejjednodušší tahy.

Věděla, že pěšcem může táhnout jedno pole vpřed, ne nazpátek. Ale bylo tu ještě něco. Jakási výjimka z tohoto pravidla... Nevzpomínala si. A zbývající figury už byly pro ni dávno záhadou.

„Tu Alazar? Jak Alazar?" řekla a ukazovala na figurku, jejíž jméno už zapomněla a o níž dávno nevěděla, jaké možnosti ahů a vyhazování soupeřových figurek jí poskytuje.

„To je kuň," vysvětlil jí serun. „Táhne se s ním takzvaným skokem."

Agnes jen nechápavě potřásala hlavou. Věděla pouze jedno: jestli je co nejdřív nedostanou z Lokworthu, jsou ztraceni. S nesmírným úsilím složila text a vysvětlila se-runu, aby jej převedl do srozumitelnější podoby.

Atlane,, zachraň nás. Jde to s námi z kopce.

Toto volání o pomoc vlastně nepotřebovalo žádnou lepší formulaci, svou stručností říkalo víc než tisíc slov. Namáhala se však zbytečně.

„Atlan naše hlášení nedostává," sdělil jí serun. „Tolkandové už podruhé neotevřeli rádiové okno. Od té doby, co seTekener vrátil z průzkumu, Atlan nemá informace o naší situaci."

Agnes by ze všeho nejraději rezignovala. Bylo by mnohem snazší podvolit se nevyhnutelnému. Roztáhnout všechny Čtyři a poddat se nemilosrdnému retardátoru...

Zaslechla jakýsi hlomoz a trhla sebou. To upadl Toriik Galayz. Zapletl se do vlastních nohou. Už zase vstával. Sledovala, jak pracně klade nohu před nohu. Podařily se mu tři pracné kroky, při čtvrtém opět zakopl.

„Vyšil hyper, kde tu najít," řekl jí, jako by jí sděloval největší moudrost od dob, kdy se zjistilo, že kruh je kulatý.

Ale Agnes jeho slova nepustila z mysli jako nesmysl. Nebyla ještě natolik-zpito -měla, aby nepoznala, že Topsiderovi to z nich myslí zdaleka nejlépe.

„Vyšil hyper," opakovala. A tu to měla. „Hypervysílač!"

„Bmgo!" řekl uznale Nurmír-Trenk a dodal: „Tu my se najít."

„Jasně," potvrdila.

Jestliže bylo v Lokworth-Thermu nějaké místo, kde je Atlan může najít, pak to byl hypervysílač.

„K hypervysílači," řekla Agnes serunu. „Nazpátek."

„Musím opakovat, že stále ještě nelze vysílat z Lokworthu," pravil serun.

„Jakmile Tolkandové otevřou okno..."

Agnes jen netrpělivě mávla rukou. „Fuk! K vysílači!"

Ani se nenamáhala vysvětlovat, že se musí dostat na místo, na němž je pátrací oddíl najdou nejsnadněji. V rozlehlých slumech se ztráceli. Jestliže nezmění pozici, dříve či později je objeví Toikando-vé. Ti už byli stejně dávno upozorněni na to, že se Lokworth-Thermem potlouká skupina, která naprosto vybočuje z normy. Naposledy zajetím Carraea...

Takto uvažovala pochopitelně na té nejjednodušší úrovni. Byl to však úvahy logické a zapadaly do sebe.

Dala se do pohybu a mávla na ostatní, aby letěli za ní. Nurmír-Trenk vyčkal, až Tekenerův a Galayzův serun zapne antigravy a rozletí se, teprve pak je následoval.

On a Agnes byli jediní, kteří dokázali sami koordinovat své pohyby. Ronald Tekenerův serunu jenom visel. S otevřenýma očima, bez výrazu, hlavu měl na stranu.

Tak urazili asi sto padesát metrů nad střechami slumu, když Agnes zčistajasna přešla do úkrytu. Před ní se z jednoho otvoru ve střeše vynořil Gazkar.

Gazkar lezl z otvoru zády k slaboduchům. Když se otočil, spatřil zakukleného Ronalda Tekenera a Tonika Galayze, jejichž seruny nezareagovaly dostatečně rychle, aby se ukryly.

Gazkar spustil poplach. Agnes vyskočila z úkrytu a vystřelila. Válečník rozhodil paže do vzduchu a tlak energetických paprsků ho srazil k zemi.

„Pryč! Rychle!" řekla.

Otevřela dveře nástavby, za kterou se skrývala, a hleděla na primitivní točité schodiště. Strčila slaboduchy dovnitř a zavřela za sebou.

Ve tmě se rozsvítil Nurmír-Trenkův reflektor. Seběhl už po schodech dolů.

Agnes si rovněž rozsvítila.

„Čistý vzduch, smrdí," hlásil. Páchlo to tam skutečně po hnilobě, ale Topsider zároveň myslel, že vzduch je čistý, tedy že nehrozí nebezpečí. Když Agnes dorazila dolů, zjistila, že jsou v jakémsi bazaru. Byla tam řada obchůdků s různými druhy zboží. Zboží bylo rozloženo jako na prodej a vypadalo nedotčené. Žádné známky rabování. Zápach šel z obchůdku s masem. Rojily se tam masačky a hemžily krysy, které s pištěním prchaly před světlem reflektorů.

Agnes opět převzala velení. Tek a Torúk letěli za ní. Bluesan přestal cvrkat, zřejmě už docela zapomněl mluvit.

Po pěti stech metrech dospěla na konec bazaru. Neměla ani tušení, jakým směrem postupovala. Momentálně to však bylo jedno. Hlavně že se dostatečně vzdálili od mrtvého Tolkanda.

Došla k východu a opatrně vyhlédla ven. Svítalo. Začínal další den ve znamení mentálního retardátoru a ubývající naděje.

Agnes vyšla ven. Za sebou zaslechla děsivý rachot, když se otočila, zjistila, že Te-kener srazil hromadu na sebe nastavených hrnců. V ranním tichu to muselo být slyšet na stovky metrů.

„Pryč!“ vykřikla a nevěděla, kudy se dát. Když se otočila nalevo, serun ji upozornil, že hypervysílač je opačným směrem. Poslechla jej tedy, otočila se na správnou stranu a zapnula antigrav, aby postupovala rychleji.

Nad slaboduchy se ukázal větší počet objektů. Pohlédla na zatažené jitrní nebe a spatřila známé čluny Tolkandů.

Vracejí se pro další mláďata?

I kdyby, musí dál. Na jiné Tolkandy zatím nenarazili.

Všude ležely pergamenové krusty vy-líhnutého vivoku, ale nikde mrtvý, hnijící vivok. Kam ty davy odtáhly? Kam Alazarové zahnali Lokvorťany s vivokem?

Čím hlouběji pronikali osiřelými ulicemi, tím více se obraz města měnil.

Domy zvoina ztrácely chudou tvářnost, nepůsobily již tak zpustošeně, průčelí byla pestřejší a zdobnější. , Čtvrť umělců!

Odkudsi zazněla hudba. Byla to vlezlá a smutná melodie, k níž zaníceně pěl ženský hlas. Agnes zalévalo cosi jako teplo. Kde je hudba, tam přece musí být i myslící a cítící bytosti. Tolkandové podle všeho hudbu neznají.

Vedla slaboduchy za hudbou. Vycházela z černé budovy zdobené množstvím sošek. Ženina píseň skončila a ke zpěvu se měl tenor se sborem. Agnes byla dojata k slzám. ..Smutná píseň v ní rozeznávala struny, které od první injekce retamentalu ležely ladem.

Naznačila slaboduchům, aby se schovali, a sama se blížila k budově.

Vstoupila a rázem ji zahltil tenor. Celá budova vibrovala jeho mohutným hlasem.

A potom spatřila rakve. Bylo jich pět, do tolika ještě počítat svedla. Ležely v hale tiše a opuštěně. O mrtvé se nikdo nestaral.

Truchlící pozůstalí byli zasaženi skenovacím polem a odvedeni. Už nestačili vypnout smuteční hudbu. Takže pásek se zpěvy se točil dál. Stále dokola.

Při pohledu na rakve pocítila cosi jako závist. Jak ráda by i ona konečně nalezla klid. Bodnutí v šíji ji však vrátilo do reality. Když zamířila k východu, šel jí naproti Tonik Galayz. Ale trochu se od ní odtácel. V té scéně, bylo pro ni cosi hroživého. Nevěděla co, ale něco tady nehrálo. Kde jsou ostatní? A - co to Galayz dělá?

Opatrně vyhlédla a viděla, že Toruk Galayz jde ke Gazkarům. Brouci vyčkávali s připravenými zbraněmi.

Tu Bluesan zvedl kombimet a zahájil

palbu. Dva Gazkarové klesli k zemi, ostatní zalehli.

Agnes vyběhla z úkrytu a uháněla k Toníkovi. Chtěla ho přimět k tomu, aby se schoval. Gazkarská střelba ji však přinutila změnit směr a vzdalovat se od něj. Na okamžik byl její individuální štít v jednom ohni, takže naprosto ztratila orientaci.

Když žár pohasl, spatřila před sebou Tekenera a Nurmira-Trenka. Dala jim znamení a letěla směrem, z něhož se dostali k pohřební budově. Zvuky boje už neslyšeli.

S Tonikem Galayzem byl konec. Nedokázala si představit, co Bluesana přimělo k tomu, aby šel do otevřené srážky s Gáz-kary. Možná tak chtěl učinit konec svému utrpení.

Kdo ví, co se odehrává v mozku slaboducha? Agnes se nevyznala ani sama v sobě. Bylo jí však jasné, že Gazkarové o nich vědí. To znamená pronásledování až do hořkého konce.

Už ani nevěděla, jak dlouho byli na útěku. Ale kdykoli se zastavili, aby si odpočinuli, zakrátko se ukázali Gazkarové a hnali je dál.

Nacházeli se kdesi v umělecké čtvrti. Agnes nevěděla, jestli jdou správným směrem k hypervysílači. Bylo to jedno, protože směr si tak jako tak vybírat nemohli. Udávali jej Gazkarové.

„Já nula," řekl Nurmír-Trenk, když opět oddechovali a schovávali se v chodbě jakéhosi domu. Zvedl palec. „Sýr s myšema chytím."

Agnes si už nevzpomínala na význam sdělení, ale napadlo ji, že Nurmír-Trenk má v úmyslu něco, co není zcela bezpečné. Musí mu v tom rozhodně zabránit.

„Ne," řekla energicky. „Neuděláš nic. Dál!"

Vyhlédla z chodby a rozhlédla se. Na střeše spatřila Gazkara a opět zalezla. Tol-kand si jí však všiml a začal po ní střílet.

Zatlačila Tekenera hlouběji do domu. Když se otočila k Nurmíru-Trenkovi, mával jí zrovna na rozloučenou a vyběhl na ulici s pokřikem: „Sýr s myšema chytit!"

A byl tentam.

Konečně jí došlo, že Topsider chce posloužit jako návnada. Chtěl na sebe upoutat pozornost, aby se ona s Tekem dostali do bezpečí. Přebíral vlastně její roli. Protože Gazkarové spatřili prve pouze ji. A všichni Galaktici vypadají v serunech stejně.

Možná Gazkarové nerozlišují ani mezi Topsidery a Pozemšťany. Bylo to konečně jedno. Nurmír byl „sýrošpek" a Gazkarové „myši". Až na to, že myši nepadnou do pastí, pouze sežerou návnadu...

Takhle složité však Agnes neuvažovala. V hlavě měla zmatek. Nurmírovo chování však pochopila správně.

Tuto oběť nesměla připustit. Chtěla se za Topsiderem rozběhnout - ale tu se jí zezadu položila na rameno jakási ruka.

„Zůstaneš!“ pravil neznámý hlas. „Když vyjdeš na ulici, čeká tě jistá smrt.“ Otočila se a hleděla do tváře jakéhosi Kartanina.

„Jsem Then-No-Tau,“ představil se. „Tenno! Vzpomínáš si? Tekenerův úhlavní nepřítel!“

Zachovala klid. Už neměla sílu bojovat s propukajícím šílenstvím. Zavřela oči, aby přelud neviděla. Ale jasný a zřetelný hlas se jí dral do rozervaného ducha dál.

„Trvalo to, než se naskytla příležitost,“ říkal. „Ale konečně se můžu pomstít. Ze všeho nejdřív se zmocním Tekova seru-nu...“

Jo, udělej to! myslela si Agnes rezignovaně a odevzdala se svým Šíleným představám. Osvobod' Teka konečně od retardátoru... šílenství může být někdy docela sladké a milé...

Epilog.

Událost, již toužebně očekávali všichni Eloundarové, zatím nenastala. Ale Gan-Bu-Ren už věděl, že kdyby se Lokworm ukázal být oním vyvoleným světem, on se té události nezúčastní. Gan-Bu-Ren už totiž nevnímal rezonanční kmity svazku. Začalo pro něj věčné mlčení, třebaže tělo bylo ještě plno síly. Oork však nefungoval a kolem bylo tolik svazku...

Bylo to horší než všechno, co si kdy dokázal představit.

Už se mu nechtělo žít. Netušil, že vnitřní prázdno může být tak mučivé, že radši si bude přát smrt, než aby s ním žil.

Nemohl se však dát radostně na poslední cestu. Stále litoval, že život Eloundara je tak krátký. Tak rád by zažil, jak na Lokworthu probíhá absolutno.

Nicméně pln netrpělivosti a mučivého ticha čekal, až se otevře rádiové okno. Když se tak konečně stalo, poslal Neezům tuto zprávu:

„Gan-Bu-Ren je připraven nastoupit svou poslední cestu a vejít do věčného ticha.“

Zakrátko nedaleko něj přistál člun. Vy-Šli z něj Neezové, vytvořili uličku - Nee-zové, kteří nebyli jen průzkumníky, ale i jakýmsi hrobníky. Nesbírali na líhno-vých planetách pouze hluchý vivok, aby neshnil, ale rovněž provázeli zasvěcence smrti na poslední cestě. Z toho je zřejmé, že jakkoli se Neezové zdají podružní, hrají v kolektivu důležitou roli.

Gan-Bu-Ren prošel uličkou Neezů a vstoupil do člunu. Ještě naposledy se pokusil zachytit rezonance svazku. Ale oork už neposlouchal. Ztratil své schopnosti,

odumřel. Gan-Bu-Ren se odevzdal lítosti a nestyděl se za to.

Ar-Le-Moch měl pravdu. Každý Eloun-dar si smí přát, aby se zúčastnil absolutna. Gan-Bu-Renovi bylo toto právo odepřeno. Zbývalo mu jen právo žet.

Člun přistál v průzkumné lodi. Neezové mlčky provázeli Eloundara na

poslední stanici jeho života.

Gan-Bu-Ren je nechal, aby mu svlékli skafandr, a lehl si na sterilní lůžko. Neezové mu nejdřív při plném vědomí odřízli odumřelý oork. Nic při tom necítil.

Potom dostal uspávací injekci. Zvolna se propadal do sladké únavy. Tu dostal potřebu říct pár slov na rozloučenou:

„Stále lituji svého předčasného odchodu. I nadále si přeji účastnit se absolutna. Poslední cestu však nastupuji aspoň s tím vědomím, že mé tělesné pozůstatky neshnijí. Odcházím s jistotou, že mladí přijmou sílu a energii mého těla. A tak se nepropadnu do velkého ticha, ale budu žít v potomcích další generace. Co si může Eloundar, jemuž bylo odepřeno absolutno, přát krásnějšího?"

Byla to pěkná řeč a Gan-Bu-Ren s ní byl spokojen.

Krátce po těchto slovech usnul Eloundar bez oorku navždy. Neezové odnesli konzervované tělo k dalšímu zhodnocení -jako dětskou stravu. Gan-Bu-Ren tak bude skutečně žít v dalších generacích.

Ernst Vlček REKVIEM PRO SMÍŠKA

Thoregon, sv. 32 (Perry Rhodan 1831)

Z německého originálu Requiem für děni Smiller, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1996, přeložil Hugo Bokvas.

Vydá! jako svou tisící devítistou třicátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.